

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 21 december 2017
(OR. en)

15965/17

**Interinstitutionellt ärende:
2017/0354 (COD)**

**COMPET 897
ECO 82
MI 991
ENT 279
CONSOM 411
GAF 52
AGRI 712
CODEC 2137
IA 229**

FÖRSLAG

från:	Jordi AYET PUIGARNAU, direktör, för Europeiska kommissionens generalsekreterare
inkom den:	20 december 2017
till:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, generalsekreterare för Europeiska unionens råd
Komm. dok. nr:	COM(2017) 796 final
Ärende:	Förslag till EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING om ömsesidigt erkännande av varor som lagligen saluförs i en annan medlemsstat

För delegationerna bifogas dokument – COM(2017) 796 final.

Bilaga: COM(2017) 796 final

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 19.12.2017
COM(2017) 796 final

2017/0354 (COD)

VARUPAKETET

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om ömsesidigt erkännande av varor som lagligen saluförs i en annan medlemsstat

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2017) 471 final} - {SWD(2017) 472 final} - {SWD(2017) 475 final} -
{SWD(2017) 476 final} - {SWD(2017) 477 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Att uppnå en fördjupad och mer rättvis inre marknad är en av kommissionens huvudprioriteringar¹. Uppföljningen och genomförandet av strategin för den inre marknaden *Att förbättra den inre marknaden – bättre möjligheter för individer och företag* som antogs den 28 oktober 2015² utgör ett av huvudmålen i kommissionens arbetsprogram för 2017³.

Den fria rörligheten för varor är den mest utvecklade av de fyra grundläggande friheterna på den inre marknaden, och den står för omkring 25 % av EU:s BNP och 75 % av handeln inom unionen. EU står för omkring en sjättedel av världens handel med varor. Varuhandeln mellan medlemsstaterna (handel inom EU) värderades till 3 110 miljarder euro 2016⁴. Det återstår dock ännu mycket att göra för att en fördjupad och mer rättvis inre marknad ska kunna uppnås. Där det inte finns några gemensamma regler tillämpas inte alltid principen om ömsesidigt erkännande. I och med varupaketet som tillkännagavs i kommissionens arbetsprogram för 2017 avser man att ta itu med detta grundläggande problem genom ett initiativ om ömsesidigt erkännande.

Ömsesidigt erkännande är viktigt för en väl fungerande inre marknad för varor. Där det inte finns någon specifik EU-lagstiftning får medlemsstaterna välja själva vilka nationella krav som produkterna måste uppfylla. Sådana nationella krav kan existera parallellt i olika medlemsstater, men om dessa inte stämmer överens med varandra kan hinder mot handeln inom EU uppstå. Principen om ömsesidigt erkännande kräver att en vara som lagligen saluförs i en medlemsstat inte ska förbjudas i en annan medlemsstat, såvida inte det finns rimliga skäl att förbjuda eller begränsa försäljningen av varan. Ömsesidigt erkännande gäller produkter som inte omfattas av unionens harmoniseringslagstiftning eller som endast omfattas delvis av den, exempelvis många olika konsumentprodukter (textilvaror, skodon, barnavårdsartiklar, smycken, bords- och köksartiklar eller möbler).

Antagandet av förordning (EG) nr 764/2008 (nedan kallad *förordningen*)⁵ var delvis⁶ ett svar på den bristfälliga tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande på området varor som utlöstes av bristen på medvetenhet om principen, osäkerheten kring vilka lagar som gällde när principen skulle tillämpas och bristen på administrativt samarbete mellan nationella myndigheter. Förordningen syftade huvudsakligen till att inrätta en förfarandemässig ram för att minimera risken att nationella tekniska regler skapar olagliga hinder⁷.

Rådet (konkurrenskraft) konstaterade i sina slutsatser om politiken för den inre marknaden från december 2013 att för att förbättra förutsättningarna för företag och konsumenterna på den inre marknaden måste alla relevanta instrument utnyttjas på rätt sätt, inbegripet harmonisering

¹ Jean-Claude Juncker, *En ny start för EU: Mitt program för sysselsättning, tillväxt, rättvisa och demokratisk förändring*, politiska riktlinjer för nästa Europeiska kommission, öppningsanförande vid Europaparlamentets plenarsammanträde den 15 juli 2014: http://ec.europa.eu/about/juncker-commission/priorities/index_en.htm

² Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén och Regionkommittén: *Att förbättra den inre marknaden – bättre möjligheter för individer och företag* (COM(2015) 550/2).

³ COM(2016) 710 final: http://ec.europa.eu/atwork/key-documents/index_en.htm

⁴ Källa: Eurostat.

⁵ COM(2014) 910 final: http://ec.europa.eu/atwork/pdf/cwp_2015_en.pdf

⁶ Det finns flera andra verktyg som möjliggör rätt tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande, exempelvis klausulen om ömsesidigt erkännande samt de klagomål och överträdelser som avses i artikel 34–36 i EUF-fördraget. Se utvärderingen för mer information.

⁷ Se utvärderingen.

och ömsesidigt erkännande⁸. Kommissionen uppmanades därför rapportera till rådet om de sektorer och marknader inom vilka tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande är mest ekonomiskt fördelaktig, men inte fungerar tillräckligt bra eller är problematisk. I sina slutsatser om politiken för den inre marknaden från februari 2015 uppmanade rådet (konkurrenskraft) kommissionen att säkerställa att principen om ömsesidigt erkännande fungerar effektivt och att vid behov lägga fram förslag i detta syfte⁹.

Som svar på indikationerna att principen om ömsesidigt erkännande kanske inte fungerar optimalt, och med hänsyn till rådets uppmaning, gjordes en extern utvärdering av tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande¹⁰. På grundval av den utvärderingen innefattade kommissionens utvärdering av hur det ömsesidiga erkännandet (Refit) fungerar också en bedömning av hur förordningen fungerar, i syfte att skapa sig en helomfattande bild av vilka hinder som finns för att det ömsesidiga erkännandet ska fungera optimalt (nedan kallad *utvärderingen*).

I utvärderingen fastslogs att ömsesidigt erkännande inte fungerar som det ska och att principen och förordningen hade begränsad verkan när det gäller att uppnå förväntade mål i fråga om att höja medvetenheten samt öka rättssäkerheten och det administrativa samarbetet.

Det här initiativet är ett svar på utvärderingens slutsatser. Det övergripande målet är att uppnå en fördjupad och mer rättvis inre marknad för varor genom mer och bättre ömsesidigt erkännande.

Det specifika målet kommer att vara ett bättre fungerande ömsesidigt erkännande genom framläggande av förslag till flera ambitiösa åtgärder. Dessa åtgärder syftar till att säkerställa att de befintliga rättigheterna och skyldigheterna som avviker från principen om ömsesidigt erkännande följs. Detta innebär i praktiken att medlemsstaterna kan fortsätta att skydda sina nationella och legitima offentliga mål och begränsa saluföringen av varor, även om dessa saluförs lagligen på annan plats, om beslutet är motiverat och proportionerligt.

För det första kommer ett förtydligande av det ömsesidiga erkännandets omfattning genom ett tydligt fastställande av när det är tillämpligt att öka rättssäkerheten för företag och nationella myndigheter i fråga om när principen om ömsesidigt erkännande kan användas.

För det andra kommer införandet av en egen försäkran som gör det enklare att visa att en vara redan saluförs lagligen samt ett problemlösningssystem för överklagande av beslut om nekat eller begränsat marknadstillträde att öka rättsäkerheten när det gäller tillämpningen av ömsesidigt erkännande och underlätta för företag att tillämpa det. Både företag och nationella myndigheter kommer att veta vad de rimligen kan förvänta sig när ömsesidigt erkännande tillämpas eller borde tillämpas.

För det tredje kommer införandet av administrativt samarbete och ett it-verktyg att förbättra kommunikationen, samarbetet och förtroendet mellan nationella myndigheter, och därmed göra att det ömsesidiga erkännandet fungerar bättre.

⁸ Rådets (konkurrenskraft) slutsatser om politiken för den inre marknaden vid dess möte i Bryssel 2–3 december 2013: http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/en/intm/139846.pdf

⁹ Rådets (konkurrenskraft) slutsatser om politiken för den inre marknaden vid dess möte i Bryssel 2–3 mars 2015: <http://register.consilium.europa.eu/doc/srv?l=SV&f=ST%206197%202015%20INIT>

¹⁰ Studie beställd av Europeiska kommissionen och utförd av Technopolis Group (2015): *Evaluation of the application of the principle of mutual recognition in the field of goods*, ENTR/172/PP/2012/FC – LOT 4 utförd mellan april 2014 och maj 2015: http://ec.europa.eu/growth/single-market/goods/free-movement-sectors/mutual-recognition/index_en.htm

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

- (a) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/1535 av den 9 september 2015 om ett informationsförfarande beträffande tekniska föreskrifter och beträffande föreskrifter för informationssamhällets tjänster¹¹.

Direktivet bidrar till säkerställande av mer och bättre ömsesidigt erkännande genom att det kräver att medlemsstaterna meddelar kommissionen och varandra om eventuella tekniska föreskrifter som gäller produkter innan de antas i nationell lagstiftning. Detta bidrar till att förhindra att nya handelshinder i form av tekniska föreskrifter uppstår innan de antas, genom att kommissionen och medlemsstaterna ges möjlighet att kontrollera att en teknisk regel är förenlig med EU-rätten. Detta initiativ har också ett annat kompletterande mål. Det inför korrigerande åtgärder som ska säkerställa att regeln, när den väl trätt i kraft, tillämpas korrekt från fall till fall på ett sätt som tar hänsyn till principen om ömsesidigt erkännande.

- (b) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG av den 3 december 2001 om allmän produktsäkerhet¹².

Direktivet säkerställer att de produkter som släpps ut på marknaden är säkra. Det gäller för icke-harmoniserade konsumentprodukter. Detta utkast till förordning avser också icke-harmoniserade konsumentprodukter, men ska hantera de situationer där en medlemsstats behöriga myndigheter av andra skäl än enbart risker mot konsumenternas hälsa och säkerhet har för avsikt att neka eller begränsa saluföringen eller användningen av en icke-harmoniserad konsumentprodukt som lagligen saluförs i en annan medlemsstat. Detta kan exempelvis ske om en produkt inte får saluföras av skäl som rör ursprung, storlek, sammansättning eller förpackning, eller av miljömässiga anledningar.

- (c) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 305/2011 av den 9 mars 2011 om fastställande av harmoniserade villkor för saluföring av byggprodukter¹³.

Genom denna förordning upprättas kontaktpunkter för byggprodukter som ska tillhandahålla information om vilka bestämmelser som gäller för byggnadsarbeten och byggprodukter. Detta initiativ kompletterar kontaktpunkterna för byggprodukter på ett enhetligt sätt. I flera medlemsstater har kontaktpunkterna för byggprodukter respektive produkter slagits samman för att skapa en gemensam kontaktpunkt för företag. Detta initiativ förhindrar inte att ytterligare sådana sammanslagningar görs i framtiden.

- (d) Solvit-nätverket¹⁴.

Solvit är en tjänst som tillhandahålls av de nationella administrationerna i alla medlemsstater samt Island, Liechtenstein och Norge. Den hjälper företag om deras rättigheter överträds av myndigheterna i en annan medlemsstat och försöker hitta en lösning på ärendet inom 10 veckor. Solvit kan användas av företag som ett alternativ till domstolsförfaranden om de ställs inför ett nationellt beslut om nekat eller begränsat marknadstillträde på grundval av principen om ömsesidigt erkännande. Detta initiativ bygger på Solvit-nätverket och den nyligen antagna handlingsplanen om att stärka Solvit¹⁵. Den utvidgar den befintliga mekanismen på området för varor för att göra det lättare att ifrågasätta förvaltningsbeslut om nekat eller begränsat marknadstillträde på grundval av ömsesidigt erkännande.

¹¹ EUT L 241, 17.9.2015, s. 1.

¹² EGT L 11, 15.1.2002, s. 47.

¹³ EUT L 88, 4.4.2011, s. 5.

¹⁴ http://ec.europa.eu/solvit/what-is-solvit/index_sv.htm

¹⁵ COM(2017) 255 final.

(e) EU:s harmoniseringslagstiftning

EU:s harmoniseringslagstiftning och ömsesidigt erkännande kompletterar varandra till fullo. Den fria rörligheten för varor på den inre marknaden säkerställs genom EU:s gemensamma regler om produkter (EU:s harmoniseringslagstiftning) och principen om ömsesidigt erkännande. I EU:s harmoniseringslagstiftning fastställs gemensamma krav på hur en produkt ska tillverkas. Men en harmoniseringslagstiftning som omfattar varenda produkt och varje produktaspekt är varken genomförbar eller önskvärd. Det är en tidskrävande process i vilken det måste finnas jämvikt mellan olika tillvägagångssätt, och detta bör reserveras för de produkter och produktaspekter för vilka det finns betydliga hinder för den fria rörligheten på den inre marknaden som inte kan hanteras på annat sätt. Där det inte finns några gemensamma EU-regler, eller när produkter bara omfattas delvis av gemensamma EU-regler, står det medlemsstaterna fritt att tillämpa nationella tekniska regler med krav som dessa produkter ska uppfylla, exempelvis avseende benämning, form, storlek, märkning och förpackning osv. Detta initiativ säkerställer att medlemsstaterna följer artiklarna 34 och 36 i EUF-fördraget och i synnerhet principen om ömsesidigt erkännande när de antar sådana nationella regler.

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Följande pågående eller planerade initiativ på EU-nivå har betydelse för principen om ömsesidigt erkännande:

- (a) Den gemensamma digitala ingången¹⁶. Ingången syftar till att ge en tydligt förbättrad tillgång, kvalitet och tillgänglighet online när det gäller information, hjälptjänster och förfaranden som är av betydelse för privatpersoner och företag.
- (b) Meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén – *Handlingsplan för att stärka SOLVIT: Ge enskilda och företag tillgång till den inre marknadens fördelar*¹⁷.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

- **Rättslig grund**

Denna förordning bygger på artikel 114.1 i EUF-fördraget om den inre marknadens upprättande och funktion i vilken det anges att åtgärder kan antas för tillnärmning av bestämmelser i lagar och andra författningar i medlemsstaterna som syftar till att upprätta den inre marknaden och få den att fungera. Denna förordning syftar till att införa regler och förfaranden som ska säkerställa att den fria rörligheten för varor som lagligen saluförs i andra medlemsstater beaktas i full överensstämmelse med principen om ömsesidigt erkännande. Den påverkar inte medlemsstaternas regleringsmässiga självständighet när det gäller icke-harmoniserade varor.

¹⁶ Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av en gemensam digital ingång för tillhandahållande av information, förfaranden samt hjälp- och problemlösningstjänster och om ändring av förordning (EU) nr 1024/2012 (COM(2017) 256).

¹⁷ COM(2017) 255.

- **Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)**

Ömsesidigt erkännande gäller bara i gränsöverskridande situationer när en ekonomisk aktör i en medlemsstat vill saluföra en produkt som redan saluförs lagligen i en annan medlemsstat. Åtgärder från enskilda medlemsstater kan inte lösa problem som är förknippade med tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande på den inre marknaden. En effektiv tillämpning av principen måste bygga på gemensamma lösningar som genomförs på samma sätt av alla nationella myndigheter. Bara sådana gemensamma förfaranden kan garantera att nationella myndigheter tillämpar principen på samma sätt så att företagen kan åtnjuta lika behandling, oavsett i vilket land de försöker saluföra sina produkter. Om varje medlemsstat själva fick bestämma över aspekterna i förfarandet med tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande skulle principen försvagas genom att det skulle skapas 28 olika och potentiellt motstridiga förfaranden. Därför är åtgärder på EU-nivå både lämpliga och motiverade för att man ska kunna säkerställa att principen tillämpas effektivt. EU har ett ansvar att säkerställa att den inre marknaden för varor fungerar. Enligt artikel 26.2 i EUF-fördraget ska den inre marknaden omfatta ett område utan inre gränser, där fri rörlighet för varor, personer, tjänster och kapital säkerställs i enlighet med bestämmelserna i fördragen. Förbudet mot åtgärder med motsvarande verkan som kvantitativa importrestriktioner när det gäller varor är en av huvudprinciperna i EUF-fördraget (artiklarna 34–36).

- **Proportionalitetsprincipen**

Detta förslag utgör en försiktig balans mellan å ena sidan medlemsstaternas regleringsmässiga självständighet när det gäller nivån av skydd av legitima allmänintressen och å andra sidan behovet av att ta itu med de återstående hindren för den fria rörligheten för varor som lagligen saluförs i andra medlemsstater och omfattas av artiklarna 34–36 i EUF-fördraget.

De åtgärder som planerats i detta förslag går inte utöver vad som är nödvändigt för att lösa identifierade problem och uppnå fastställda mål. De förväntade kostnaderna för kommissionen och medlemsstaterna anses vara godtagbara och kommer att kompenseras av de besparingar för företag samt de fördelar för företag, konsumenter och medlemsstater som åtgärderna medför.

- **Val av instrument**

Denna förordning bygger på artikel 114 i EUF-fördraget. I förordningen ingår bestämmelser som syftar till att förbättra hur den inre marknaden fungerar för varor genom införande av regler och förfaranden för medlemsstaternas behöriga myndigheter och för företag som ska säkerställa smidig fri rörlighet för varor som lagligen saluförs i andra medlemsstater.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

I utvärderingen av hur ömsesidigt erkännande fungerar på området för varor, dvs. principen om ömsesidigt erkännande och förordningen om ömsesidigt erkännande, undersöktes i vilken utsträckning det ömsesidiga erkännandet har uppnått sina ursprungliga mål i fråga om effektivitet, ändamålsenlighet, relevans, konsekvens och det europeiska mervärdet. Iakttagelserna visar att ömsesidigt erkännande på området varor fortfarande är relevant och har potentialen att tillföra ett mervärde till EU. Det ger möjlighet till saluföring av produkter i andra medlemsstater än den som de redan lagligen saluförs i. Principen om ömsesidigt

erkännande fungerar dock inte bra. Merparten av företag som vill saluföra produkter i andra medlemsstater kontrollerar vilka de gällande reglerna är i den medlemsstaten, och om dessa regler hindrar företagen från att saluföra en produkt åberopar de inte principen om ömsesidigt erkännande utan anpassar i de flesta fall produkten efter dessa regler. När företag försöker åberopa principen om ömsesidigt erkännande sker det ofta att nationella myndigheter nekar marknadstillträde för sådana produkter. När det gäller förordningen, vilken antogs för att underlätta tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande, visar utvärderingen att i allmänhet anser bara några få ekonomiska aktörer att det är enklare att saluföra produkter i andra medlemsstater efter det att förordningen trädde i kraft. Den har haft en måttlig inverkan med hänsyn till de fastställda målen, huvudsakligen eftersom de förfarandemässiga krav som den införde har visat sig vara otillräckliga för säkerställandet av en enkel, pålitlig och användarvänlig tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande. Förordningen har också haft en begränsad inverkan i fråga om att öka medvetenheten om principen om ömsesidigt erkännande.

Ändamålsenlighet

Trots förekomsten av principen och den antagna förordningen finns det fortfarande problem för den fria rörligheten för varor inom det icke-harmoniserade området, främst på grund av bristen på medvetenhet, kunskap, rättssäkerhet, förtroende och samarbete mellan nationella myndigheter. Företag ställs fortfarande inför problem när det gäller marknadstillträde, även när deras produkter redan saluförs lagligen i andra medlemsstater. Därför anpassar de ofta sina produkter eller ger upp försöken att komma in på nya marknader. Ett samråd med berörda parter visar att medvetenheten om ömsesidigt erkännande har ökat de senaste åren, men inte tillräckligt mycket. Alla berörda parter anser att medvetenheten kring detta borde öka och att det borde vara en av kommissionens huvudprioriteringar. Rättssäkerheten i samband med utnyttjandet av ömsesidigt erkännande är fortfarande ett stort hinder mot den fria rörligheten för icke-harmoniserade varor, och detta är en av huvudanledningarna till varför företag och nationella myndigheter är tveksamma till ömsesidigt erkännande. När det gäller administrativt samarbete visar utvärderingen att detta måste utökas ytterligare för att tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande ska underlättas.

Effektivitet

Berörda parter rådfrågades i syfte att bedöma huruvida de kostnader som uppkommer genom att använda sig av principen och förordningen står i proportion till de fördelar detta ger. Förordningen har gett upphov till få kostnader för nationella myndigheter. Genomförandet av och funktionen hos kontaktpunkterna för produkter har uppgått till 7 417–47 450 euro, baserat på en heltidsekvivalent, och kostnaderna i samband med bedömningen av produkter som lagligen saluförs i andra medlemsstater har exempelvis inom gödselmedelssektorn uppgått till 420 000 euro. De anser att dessa kostnader är genomsnittliga. Huvudkostnaderna för företagen uppkommer snarare från felaktig tillämpning av ömsesidigt erkännande. De måste anpassa sina produkter, genomföra dubbla provningar och förfaranden (1 000–150 000 euro per produkt och marknad) eller gå miste om möjligheter (40 000–500 000 euro per produkt och marknad) eftersom de är tvungna att avstå från att träda in på en ny marknad. De flesta av dessa kostnader anses vara ansevärdiga. När det gäller kostnader och fördelar finns olika uppfattningar. Medan nationella myndigheter tenderar att instämma i att kostnaderna står i proportion till fördelarna håller företagen i de flesta fall inte med. De anser att kostnaderna är höga, utan att några fördelar uppnås.

Samstämmighet

Den utvärdering som utfördes visar att det inte verkar finnas någon motstridighet mellan ömsesidigt erkännande och annan EU-politik när det gäller den inre marknadens funktion och fri rörlighet för varor i EU. Principen om ömsesidigt erkännande och förordningen kompletterar snarare varandra och är samstämmiga med ett antal initiativ på detta område, såsom direktiv 2001/95/EG om allmän produktsäkerhet¹⁸, direktiv (EU) 2015/1535 om öppenhet på den inre marknaden, förordning (EU) nr 305/2011 om fastställande av harmoniserade villkor för saluföring av byggprodukter, Solvit-nätverket¹⁹ och EU:s harmoniseringslagstiftning.

Relevans

Ömsesidigt erkännande syftar till att uppnå djup marknadsintegration samtidigt som hänsyn tas till mångfalden och den regleringsmässiga självständigheten hos medlemsstaterna. Det ses som ett alternativ till harmonisering som ska ge regleringsmässig självständighet när harmonisering inte är nödvändigt, motiverat eller proportionerligt. Ömsesidigt erkännande är särskilt viktigt när det gäller att stödja innovation. På området nya innovativa produkter finns inga harmoniserade EU-regler, och företagen måste förhålla sig till befintliga regler och standarder på nationell nivå, eller till att det saknas sådana regler. Ömsesidigt erkännande är det enda alternativet för företag som vill saluföra sina nya innovativa produkter i andra medlemsstater.

EU-mervärde

Utvärderingen visar att de berörda parterna är eniga om att ömsesidigt erkännande ger mervärde för EU. Det gör det möjligt att saluföra produkter i andra medlemsstater än den de redan lagligen saluförs i, samtidigt som hänsyn tas till mångfalden och den regleringsmässiga självständigheten hos medlemsstaterna. Man är i stort överens om att målen bara kan uppnås genom åtgärder på EU-nivå. Under samrådet var de berörda parterna i princip eniga om behovet av ett rättsligt instrument på EU-nivå för att ömsesidigt erkännande ska kunna uppnås i större utsträckning och på ett bättre sätt.

• Samråd med berörda parter

Medlemmarna i den rådgivande kommittén för ömsesidigt erkännande ombads lämna sina synpunkter under sina senaste möten den 2 december 2015 och den 25 oktober 2016. Vissa företrädare var inte övertygade om att det ger några fördelar med en fullständig översyn av förordningen, medan alla var överens om att vissa justeringar krävs och att många av problemen kan lösas genom icke-bindande åtgärder.

Ett offentligt samråd på alla EU:s officiella språk har offentliggjorts på en webbplats för samråd som finns på *Europa*. Samrådet pågick mellan juni och september 2016. Det mottogs 153 svar under samrådet. Näringslivet var starkt representerat (91), följt av medlemsstaternas myndigheter (45) och medborgare (17). Resultatet av samrådet visar att merparten av uppgiftslämnarna, trots den påstådda höga medvetenheten om ömsesidigt erkännande, anser att det fortfarande krävs större medvetenhet. När det gäller hindren mot ett fungerande ömsesidigt erkännande uppgav företagen att bristen på snabba lösningar för överklagande av nationella beslut om nekat marknadstillträde var det största problemet, följt av otillräcklig kommunikation mellan myndigheter. När det gäller kommissionens prioriteringar i fråga om ömsesidigt erkännande anser företagen att behovet av effektiva lösningar är den högsta

¹⁸ EGT L 11, 15.1.2002, s. 4.

¹⁹ http://ec.europa.eu/solvit/what-is-solvit/index_sv.htm

prioriteringen, medan medlemsstaterna och privatpersonerna framhäver ökad medvetenhet om ömsesidigt erkännande som den viktigaste frågan.

Det offentliga samrådet kompletterades av en konferens för berörda parter som anordnades av kommissionen den 17 juni 2016. Syftet med konferensen var att identifiera de viktigaste frågorna när det gäller hur ömsesidigt erkännande fungerar och att komma fram till möjliga lösningar. Deltagarantalet vid konferensen var 144, varav 62 företrädde näringslivet, 60 nationella myndigheter och 22 övriga organisationer, bland annat konsumentorganisationer och fackföreningar. Deltagarna stod bakom behovet av ett bättre fungerande ömsesidigt erkännande och ökad rättssäkerhet i samband med tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

En mängd olika studier och undersökningar genomfördes av kommissionen eller externa uppdragstagare mellan 2014 och 2016, och utgör en god grund med sakkunskaper.

Det gjordes en extern utvärdering av tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande mellan 2014 och 2015. Det gjordes en studie mellan 2016 och 2017 av problemets omfattning och effekterna av de olika alternativ som föreslogs av kommissionen.

- **Konsekvensbedömning**

En konsekvensbedömning genomfördes vid utarbetandet av detta initiativ. Den visar att det sker mindre handel med produkter för vilka ömsesidigt erkännande tillämpas. En jämförelse av värdet på exporterna inom EU med den inhemska konsumtionen visar att för harmoniserade produkter är värdet på exporterna inom EU 55 % av den inhemska konsumtionen, medan värdet för icke-harmoniserade och delvis harmoniserade varor endast utgör 35 %. Anledningen till detta är de hinder som företag stöter på när de försöker saluföra produkterna i enlighet med principen om ömsesidigt erkännande. De finansiella kostnader som orsakas av bristen på ömsesidigt erkännande är höga för företagen. Behovet av att anpassa produkterna efter de gällande nationella reglerna när ömsesidigt erkännande antingen nekas eller inte används för att ta sig in på marknaden uppskattas till mellan 1 000 och 150 000 euro per produkt och marknad. Uteblivna möjligheter, dvs. företag som avstår från att träda in på en marknad på grund av annorlunda nationella regler som kräver anpassning av produkterna, har uppskattats till mellan 10 000 och 500 000 euro per produkt och marknad. I en studie som gjordes för Europaparlamentet²⁰ försökte man uppskatta hur stora effekter icke-tariffära handelshinder har på den inre marknaden. I studien konstaterades att en minskning av sådana hinder skulle kunna leda till en ökning på över 100 miljarder euro av handeln inom EU per år. Under perioden 2008–2014 bedrev dessutom runt 890 000 företag verksamhet inom icke-harmoniserade sektorer, vilket står för mer än 50 % av det totala antalet aktiva företag inom tillverkningsekonomin. Omkring 87 % av företagen är mikroföretag. Enligt kommissionens rapport om den europeiska konkurrenskraften 2014 handlade endast 14 % av de små och medelstora företagen över gränserna i EU, jämfört med 85,4 % av de stora tillverkningsföretagen.

Konsekvensbedömningen fick ett positivt yttrande från nämnden för lagstiftningskontroll den 7 april 2017. Nämnden ansåg att rapporten lades fram på ett bra sätt och rekommenderade som ytterligare förbättring att det borde framgå tydligare vilka alternativ som finns och hur dessa skulle fungera i praktiken. I rapporten borde det också dras tydligare slutsatser om i vilken utsträckning det förväntade utfallet av översynen kommer att påverka hur ömsesidigt

²⁰ *The Cost of Non-Europe in the Single Market, 'Cecchini Revisited', An overview of the potential economic gains from further completion of the European Single Market, CoNE 1/2014.*
[http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2014/510981/EPRS_STU\(2014\)510981_REV1_EN.pdf](http://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2014/510981/EPRS_STU(2014)510981_REV1_EN.pdf)

erkännande fungerar i praktiken och bidra till en väl fungerande inre marknad. Rapporten bör också innehålla en bättre bedömning av potentialen för förenklad förvaltning och minskad administrativ börda. Rekommendationerna i det positiva yttrandet har införlivats i rapporten. Särskilt de olika alternativen och hur de samverkar med varandra var bättre förklarade. I rapporten beskrivs det tydligare hur dessa alternativ fungerar i praktiken, med eftertryck på vilken påverkan det föredragna alternativet har på marknaden. I rapporten förklaras det också bättre hur den nuvarande regelbördan är en följd av ett dåligt fungerande ömsesidigt erkännande, och det beskrivs tydligt hur de föredragna alternativen kommer att minska denna börda. Sammanfattningen och det positiva yttrandet från nämnden för lagstiftningskontroll finns här: XXXXX.

Förutom alternativ 1 (status quo) var de föreslagna politiska alternativen i konsekvensbedömningen följande:

Alternativ 2 – Icke-bindande åtgärder för förbättring av hur ömsesidigt erkännande fungerar (ökad medvetenhet, utbildning, utbyte av tjänstemän osv.).

Alternativ 3 – Små ändringar av förordning (EG) nr 764/2008 (insyn i förvaltningsbeslut, tillämpning av EU-standarder, utökad roll för kontaktpunkter för produkter).

Alternativ 4 – Omfattande ändringar av förordning (EG) nr 764/2008 (frivillig försäkran om ömsesidigt erkännande, problemlösningsmekanism, utökade kontaktpunkter för produkter och utökat samarbete).

Alternativ 5 – Frivilligt godkännande i förväg för utsläppande på marknaden.

Alternativet med att upphäva förordningen och alternativet med att föreslå ytterligare harmoniseringsåtgärder rörande specifika grundläggande krav som omfattar vissa produktaspekter ströks i ett tidigt stadium tillsammans med införandet av en försäkran om efterlevnad från tredje part.

Det föredragna alternativet är alternativ 4 (omfattande ändringar av förordning (EG) nr 764/2008), kompletterat av alternativ 2 (icke-bindande åtgärder).

Alternativ 2 med icke-bindande åtgärder stöddes av alla berörda parter, men det ansågs enbart vara effektivt om det kan kombineras med andra omfattande verktyg.

Alternativ 3 med små ändringar av förordning (EG) nr 764/2008 ansågs vara potentiellt effektivt av medlemsstaterna och ekonomiska aktörer, dock i mindre utsträckning än de andra alternativen.

Alternativ 4 ansågs vara mest effektivt när det gäller att uppnå de politiska målen och minska kostnaderna för företagen.

De berörda parterna var eniga om att alternativ 5 med frivilligt godkännande i förväg inte kan undanröja de befintliga hindren mot ömsesidigt erkännande. Det skulle mest skapa kostnader. Inom sektorn för biocider bedömde man exempelvis att de administrativa kostnaderna för detta förfarande skulle hamna mellan 18 och 20 miljoner euro per år.

På grund av den komplexitet och mångfald av produkter som omfattas av ömsesidigt erkännande är det mycket svårt att göra en kvantitativ bedömning av fördelarna. Alternativ 4 i kombination med alternativ 2 skulle öka medvetenheten och kunskapen om ömsesidigt erkännande, samtidigt som tillämpningen av principen skulle bli rättssäkrare och det administrativa samarbetet mellan medlemsstaterna skulle förbättras. Detta skulle inte bara göra fler ekonomiska aktörer medvetna om möjligheten att träda in på fler marknader utan några ytterligare ändringar av deras produkter, utan också göra att de som känner till ömsesidigt erkännande, men tvekar inför att använda sig av det, kommer att få förtroende för

systemet. Det skulle i synnerhet underlätta utsläppandet på marknaden av produkter som lagligen saluförs i andra medlemsstater genom strukturerade och effektiva diskussioner om huruvida produkten kan träda in eller inte på marknaden på grundval av ömsesidigt erkännande samt genom en minskad risk för att nekas tillträde till marknaden. Detta skulle ge betydligt lägre kostnader för företag i fråga om information, anpassning, fördröjt inträde på marknaden och uteblivna möjligheter. Medlemsstaterna skulle också få nytta av denna kombination av alternativ, eftersom de skulle motiveras att tillämpa principen om ömsesidigt erkännande på ett mer konsekvent och korrekt sätt. En allmän minskning av handelshinder (se ovan) skulle kunna leda till en ökning på över 100 miljarder euro av handeln inom EU per år.

Det är också mycket svårt att göra en kvantitativ bedömning av vilka kostnader som är förknippade med de föredragna alternativen. Kostnaderna för de ekonomiska aktörerna anses vara minimala, och detta gäller också för den frivilliga försäkringen om ömsesidigt erkännande, där man bedömer att kostnaderna kommer att utgöras av minimalt administrativt arbete (det skulle i genomsnitt ta en ekonomisk aktör 20 minuter att fylla i förklaringen). Medlemsstaterna och kommissionen skulle stå för vissa nödvändiga kostnader, som kan uppskattas enligt följande: alternativet med icke-bindande åtgärder medför kostnader för organisering och samordning av evenemang för att öka medvetenheten och utbildningstillfällen (500 000 euro) samt kostnader i samband med utbytesprogrammet för tjänstemän (100 000 euro). Problemlösningssystemet medför en ökad arbetsbörda för kommissionen i fråga om personal som måste handlägga överklaganden (3–4 ytterligare heltidsekvivalenter). Ett ökat administrativt samarbete mellan medlemsstaterna medför också vissa kostnader, uppskattningsvis 1 200 000 euro per år.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

Initiativet har kopplats till Refitprogrammet på grund av den påverkan som det dåligt fungerande ömsesidiga erkännandet har på den inre marknadens funktion. I utvärderingen undersöktes hur regelbördan kan minskas. Det konstaterades att det dåligt fungerande ömsesidiga erkännandet i sig är en regelbörda som för med sig handelshinder. Därför skulle insatser för ett bättre fungerande ömsesidigt erkännande leda till förenklade förhållanden för företag, exempelvis enklare tillträde till nya marknader. Införandet av en frivillig försäkringen om ömsesidigt erkännande kommer att ge en betydligt minskad regelbörda för de ekonomiska aktörerna. En effektivisering av förfarandena för tillträde till marknaden och kommunikation med nationella myndigheter kommer att underlätta marknadstillträdet och därmed minska kostnaderna för de ekonomiska aktörerna. Bättre samarbete och kommunikation mellan myndigheter kommer dessutom att öka förtroendet, vilket i sin tur kommer att leda till färre förseningar i samband med bedömningar av varor på marknaden.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget kommer att kräva personalresurser och administrativa resurser samt driftsanslag, vilket anges i finansieringsöversikten.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Vart femte år ska kommissionen göra en utvärdering av denna förordning och lämna en rapport om den till Europaparlamentet och rådet. I rapporten redogörs för hur förordningen och principen om ömsesidigt erkännande fungerar baserat på, i tillämpliga fall, kriterierna effektivitet, ändamålsenlighet, relevans, konsekvens och EU-mervärde. I rapporten redogörs

också för vilken inverkan förordningen och principen har haft på den fria rörligheten för varor och den inre marknaden för varor, på grundval av de synpunkter som samlats in från berörda parter, inbegripet relevant information från medlemsstaterna. Specifika indikatorer som gör det möjligt att bedöma förordningens inverkan kommer att tas i beaktande, exempelvis antalet anmälningar från behöriga myndigheter via informations- och kommunikationssystemet, snabbheten i använda förfaranden eller antalet informationsutbyten mellan behöriga myndigheter och kontaktpunkter för produkter.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

I artikel 1 anges förordningens syfte, vilket är att fastställa regler och förfaranden som ska säkerställa rätten till fri rörlighet för varor som lagligen saluförs i en annan medlemsstat.

I artikel 2 fastställs förordningens tillämpningsområde.

I artikel 3 anges definitioner som är relevanta för förordningen.

I artikel 4 föreskrivs en försäkran om ömsesidigt erkännande som ekonomiska aktörer ska kunna använda frivilligt för att enklare kunna visa att en produkt saluförs lagligen i en annan medlemsstat. I artikeln fastställs de villkor som en sådan försäkran ska uppfylla och det förtydligas att den kan tillhandahållas online.

I artikel 5 fastställs det förfarande som ska följas av medlemsstaternas behöriga myndigheter vid bedömningen av huruvida en vara som saluförs lagligen i en annan medlemsstat kan saluföras på deras territorium på grundval av principen om ömsesidigt erkännande.

I artikel 6 anges krav gällande tillfälligt upphävande av varor som lagligen saluförs i en annan medlemsstat, i de fall sådana varor utgör allvarliga risker för hälsa och säkerhet eller står i strid med allmän moral eller säkerhet.

Enligt artikel 7 ska kommissionen inte meddelas ifall det beslut som ska anmälas också är en åtgärd som omfattas av Rapex.

I artikel 8 föreskrivs en problemlösningmekanism för ömsesidigt erkännande som ger ekonomiska aktörer möjlighet att överklaga förvaltningsbeslut om nekat eller begränsat marknadstillträde genom att först hänskjuta ärendet till Solvit-nätverket. Sådana förvaltningsbeslut ska bedömas av kommissionen på begäran av det berörda Solvit-centrumet.

I artikel 9 förtydligas arbetsuppgifterna för kontaktpunkterna för produkter.

I artikel 10 anges ramen för administrativt samarbete mellan behöriga myndigheter.

I artikel 11 föreskrivs ett it-verktyg som ska användas för kommunikation och utbyte av information mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter och kommissionen.

I artikel 12 anges finansieringen av de åtgärder som ska genomföras till stöd för denna förordning.

I artikel 13 förtydligas hur unionens finansiella intressen ska skyddas.

I artikel 14 uppmanas kommissionen att regelbundet rapportera till Europaparlamentet och rådet om hur det ömsesidiga erkännandet och denna förordning fungerar.

I artikel 15 fastställs en kommitté och de genomförandebefogenheter som denna förordning tilldelar kommissionen.

Artikel 16 upphäver förordning (EG) nr 764/2008.

I artikel 17 anges ikraftträdandet och tillämpningen av denna förordning.

I bilagan finns en standardmall för försäkran om ömsesidigt erkännande.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om ömsesidigt erkännande av varor som lagligen saluförs i en annan medlemsstat

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande²¹, i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och

av följande skäl:

- (1) Den inre marknaden omfattar ett område utan inre gränser, där fri rörlighet för varor säkerställs i enlighet med bestämmelserna i fördragen. Kvantitativa importrestriktioner samt åtgärder med motsvarande verkan är förbjudna mellan medlemsstaterna. Förbudet gäller varje nationell åtgärd som kan hindra varuhandeln inom unionen, direkt eller indirekt, faktiskt eller potentiellt. Den fria rörligheten för varor säkerställs på den inre marknaden genom EU:s harmoniseringslagstiftning som ställer gemensamma krav på saluföringen av vissa varor, eller genom tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande när det gäller varor eller aspekter på varor som inte omfattas av harmoniseringslagstiftningen.
- (2) Hinder för den fria rörligheten för varor mellan medlemsstaterna kan skapas olagligen om en medlemsstats behöriga myndigheter, i avsaknad av EU:s harmoniseringslagstiftning som omfattar varor eller vissa aspekter på varor, tillämpar nationella regler på varor som lagligen saluförs i en annan medlemsstat, enligt vilka varorna måste uppfylla vissa tekniska krav avseende exempelvis benämning, form, storlek, vikt, sammansättning, presentation, märkning och förpackning. Tillämpningen av sådana regler på varor som lagligen saluförs i en annan medlemsstat kan strida mot artiklarna 34 och 36 i EUF-fördraget, även om reglerna tillämpas utan åtskillnad på alla varor.
- (3) Principen om ömsesidigt erkännande härrör från rättspraxis från Europeiska unionens domstol. Enligt denna princip får medlemsstaterna på sina territorier inte förbjuda försäljning av varor som lagligen saluförs i en annan medlemsstat, även om de producerats eller tillverkats enligt andra tekniska regler. Men principen är inte absolut. Medlemsstaterna kan motsätta sig saluföringen av varor som lagligen saluförs i andra medlemsstater när sådana restriktioner kan motiveras med hänvisning till artikel 36 i

²¹ EUT C , , s .

EUF-fördraget eller med hänvisning till andra tvingande hänsyn av allmänt intresse och som i båda fallen står i proportion till det uppsatta målet.

- (4) Begreppet tvingande hänsyn till allmänintresset är ett begrepp som befinner sig under utveckling i domstolens rättspraxis när det gäller artiklarna 34 och 36 i EUF-fördraget. Detta begrepp täcker bland annat effektivitet vid skattekontroller, gott handelsskick, konsumentskydd, miljöskydd, upprätthållande av pressens mångfald och risken för att allvarligt undergräva den ekonomiska balansen i socialförsäkringssystemet. Sådana tvingande hänsyn, där legitima skillnader finns mellan olika medlemsstater, kan berättiga behöriga myndigheter att tillämpa nationella regler. Sådana beslut måste dock vederbörligen motiveras, och proportionalitetsprincipen måste dessutom alltid respekteras, varvid det ska beaktas huruvida de behöriga myndigheterna faktiskt har fattat det minst restriktiva beslutet. Förvaltningsbeslut om nekat eller begränsat marknadstillträde i fråga om varor som lagligen saluförs i en annan medlemsstat får inte enbart grunda sig på den omständigheten att de varor som bedöms uppfyller det legitima allmänna mål som eftersträvas av medlemsstaten på ett annat sätt än vad inhemska varor i den medlemsstaten gör.
- (5) Förordning (EG) nr 764/2008²² antogs i syfte att underlätta tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande genom inrättande av förfaranden för att minska risken för att det skapas olagliga hinder för den fria rörligheten för varor som redan har saluförts lagligen i en annan medlemsstat. Trots antagandet av den förordningen återstår många problem när det gäller tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande. Den utvärdering som utfördes mellan 2014 och 2016 visade att principen inte fungerar som den ska och att förordning (EG) nr 764/2008 har haft en begränsad effekt när det gäller att underlätta tillämpningen av principen. De verktyg och förfarandegarantier som inrättats genom förordning (EG) nr 764/2008 har misslyckats med målet att förbättra tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande. Det nätverk av kontaktpunkter för produkter som inrättades i syfte att tillhandahålla information till ekonomiska aktörer om gällande nationella regler och tillämpningen av ömsesidigt erkännande är så gott som okänt eller används knappt av ekonomiska aktörer. Inom nätverket är samarbetet mellan nationella myndigheter inte tillräckligt. Kravet på att meddela förvaltningsbeslut om nekat eller begränsat marknadstillträde följs sällan. Det får till följd att hindren mot den fria rörligheten för varor kvarstår på den inre marknaden.
- (6) Rådet (konkurrenskraft) konstaterade i sina slutsatser om politiken för den inre marknaden från december 2013 att för att förbättra förutsättningarna för företag och konsumenter på den inre marknaden måste alla relevanta instrument utnyttjas på rätt sätt, bland annat ömsesidigt erkännande. Kommissionen uppmanades därför att rapportera till rådet om de fall där tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande fortfarande inte fungerar tillräckligt bra eller är problematisk. I sina slutsatser om politiken för den inre marknaden från februari 2015 uppmanade rådet (konkurrenskraft) kommissionen att vidta åtgärder för en effektivt fungerande princip om ömsesidigt erkännande och att lägga fram förslag i detta syfte.
- (7) Det finns flera brister i förordning (EG) nr 764/2008, och den bör därför ses över och förbättras. Förordning (EG) nr 764/2008 bör av tydlighetsskäl ersättas med denna förordning. I denna förordning bör tydliga förfaranden fastställas så att den fria rörligheten för varor som lagligen saluförs i en annan medlemsstat kan säkerställas och den fria rörligheten enbart kan begränsas om en medlemsstat gör detta på grundval av ett legitimt allmänintresse och begränsningen är proportionerlig. Detta syftar till att

²² EUT L 218, 13.8.2008, s. 21.

säkerställa att de befintliga rättigheterna och skyldigheterna som avviker från principen om ömsesidigt erkännande följs av både ekonomiska aktörer och nationella myndigheter.

- (8) Denna förordning bör dock inte hindra, när så är lämpligt, ytterligare harmonisering av villkoren för saluföring av varor, som syftar till att förbättra det sätt på vilket den inre marknaden fungerar.
- (9) Handelshinder kan också vara resultatet av andra åtgärder som omfattas av artiklarna 34 och 36 i EUF-fördraget. Sådana åtgärder kan till exempel utgöras av tekniska specifikationer som utarbetats för offentlig upphandling eller krav på att använda officiella språk i medlemsstaterna. Dessa åtgärder bör emellertid inte utgöra nationella tekniska regler i den mening som avses i denna förordning och bör inte omfattas av dess tillämpning.
- (10) Nationella tekniska regler får ibland verkan i en medlemsstat genom ett förfarande för förhandstillstånd, enligt vilket ett formellt godkännande måste fås från en behörig myndighet innan varorna får släppas ut på marknaden i medlemsstaten. Förekomsten av ett förfarande för förhandstillstånd utgör i sig en begränsning av den fria rörligheten för varor. För att kunna motiveras med avseende på den grundläggande principen om fri rörlighet för varor inom den inre marknaden måste sådana förfaranden eftersträva mål som enligt unionsrätten är i allmänhetens intresse samt vara proportionerliga och icke-diskriminerande. Huruvida ett sådant förfarande överensstämmer med unionsrätten bör avgöras mot bakgrund av de överväganden som återfinns i domstolens rättspraxis. Förvaltningsbeslut om nekat eller begränsat marknadstillträde enbart med motiveringen att en vara inte har giltigt förhandsgodkännande bör därför undantas från denna förordnings tillämpningsområde. Alla förvaltningsbeslut om att avslå en ansökan på grundval av en teknisk regel i en medlemsstat ska emellertid handläggas i enlighet med denna förordning då en ansökan om obligatoriskt förhandsgodkännande för en vara lämnats in, för att den som ansöker ska kunna omfattas av det förfarandeskydd som denna förordning tillhandahåller.
- (11) Det är viktigt att förtydliga att också jordbruksprodukter ingår i de varutyper som omfattas av denna förordning. Termen *jordbruksprodukter* inbegriper fiskets produkter enligt artikel 38.1 i EUF-fördraget.
- (12) Det är viktigt att förtydliga att termen *producent* inte bara inbegriper tillverkaren av en vara, utan också den person som framstår som producent av en vara som inte har erhållits genom en tillverkningsprocess, exempelvis jordbruksprodukter.
- (13) Nationella domstolsavgöranden som avgör lagenligheten i fall där varor som, till följd av tillämpningen av nationella tekniska regler, lagligen saluförs i en medlemsstat inte får tillträde till marknaden i en annan medlemsstat, och sanktioner tillämpas genom nationella domstolsavgöranden, bör undantas från denna förordnings tillämpningsområde.
- (14) För att kunna dra nytta av principen om ömsesidigt erkännande måste varorna saluföras lagligen i en annan medlemsstat. Det bör förtydligas att för att en vara ska anses saluföras lagligen i en annan medlemsstat måste varan överensstämma med gällande regler i den medlemsstaten och tillhandahållas till slutanvändare i den medlemsstaten.
- (15) Den bevisning som behövs för att visa att varorna saluförs lagligen i en annan medlemsstat varierar stort mellan olika medlemsstater. Detta ger upphov till onödiga belastningar, dröjsmål och merkostnader för ekonomiska aktörer, samtidigt som

nationella myndigheter hindras från att få tag på den information som krävs för att de ska kunna göra en bedömning av varorna i god tid. Detta kan hindra tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande. Det är därför viktigt att göra det enklare för ekonomiska aktörer att kunna visa att deras varor saluförs lagligen i en annan medlemsstat. Ekonomiska aktörer bör kunna dra nytta av en process med en egen försäkran som förser behöriga myndigheter med all nödvändig information om varorna och om deras överensstämmelse med de gällande bestämmelserna i den andra medlemsstaten. Användningen av försäkran hindrar inte de nationella myndigheterna att fatta beslut om att begränsa tillträdet till marknaden, på villkor att ett sådant beslut är proportionerligt och beaktar principen om ömsesidigt erkännande och denna förordning.

- (16) Producenten, eller producentens ombud, bör ansvara för att fylla i informationen i försäkran om ömsesidigt erkännande, eftersom producenten känner till sina varor bäst. Informationen om att varorna tillhandahålls till slutanvändare i den aktuella medlemsstaten kan dock innehas av en importör eller distributör, snarare än den faktiska producenten. Det bör därför vara tillåtet att en annan ekonomisk aktör fyller i denna information i stället för producenten.
- (17) Försäkran om ömsesidigt erkännande bör kunna ge korrekt och fullständig information om varorna fortlöpande. Försäkran ska därför vid behov uppdateras om det sker ändringar, exempelvis ändringar av relevanta tekniska regler.
- (18) För att säkerställa att informationen i en försäkran om ömsesidigt erkännande är fullständig bör en harmoniserad struktur för försäkran fastställas som ekonomiska aktörer kan använda sig av när de ska upprätta en sådan försäkran.
- (19) Det är viktigt att säkerställa att försäkran om ömsesidigt erkännande fylls i sanningsenligt och korrekt. Därför är det nödvändigt att vidta åtgärder för att ekonomiska aktörer ska bli ansvariga för den information som finns i försäkran.
- (20) För att öka effektiviteten och konkurrenskraften hos företag som verkar inom det icke-harmoniserade området bör det vara möjligt att använda sig av ny it-teknik för att enklare kunna tillhandahålla en försäkran om ömsesidigt erkännande. Därför bör ekonomiska aktörer kunna göra sin försäkran tillgänglig online.
- (21) Denna förordning bör också gälla varor för vilka endast vissa aspekter omfattas av EU:s harmoniseringslagstiftning. I de fall ekonomiska aktörer i enlighet med EU:s harmoniseringslagstiftning måste upprätta en EU-försäkran om överensstämmelse för att visa att de följer lagstiftningen, bör det vara tillåtet att innefatta informationen i försäkran om ömsesidigt erkännande enligt denna förordning i EU-försäkran om överensstämmelse.
- (22) Om en producent bestämmer sig för att inte använda sig av mekanismen med försäkran om ömsesidigt erkännande får medlemsstaten själv begära den information den anser vara nödvändig för bedömning av en vara, med vederbörligt beaktande av proportionalitetsprincipen.
- (23) Enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/1535 är medlemsstaterna skyldiga att underrätta kommissionen och de övriga medlemsstaterna om eventuella förslag till tekniska föreskrifter som avser produkter, inbegripet jordbruks- och fiskeriprodukter, samt att ange skälen för att den föreskriften anses vara nödvändig. Efter det att en nationell teknisk föreskrift antagits är det emellertid nödvändigt att se till att principen om ömsesidigt erkännande tillämpas korrekt i de enskilda fallen på specifika varor. Denna förordning fastställer förfaranden för tillämpning av principen

om ömsesidigt erkännande i enskilda fall genom att exempelvis kräva att medlemsstaterna anger de nationella tekniska regler och det legitima allmänintresse som ett förvaltningsbeslut grundar sig på och motiveras med. Detta krav innebär dock inte att medlemsstaterna är skyldiga att motivera själva den nationella tekniska regeln, utan snarare tillämpningen av den regeln på en produkt som lagligen saluförs i en annan medlemsstat.

- (24) Eftersom beslut om nekat eller begränsat marknadstillträde för varor som redan saluförs lagligen i en annan medlemsstat skulle utgöra ett undantag från den grundläggande principen om fri rörlighet för varor, är det lämpligt att fastställa ett tydligt förfarande som ska se till att sådana beslut beaktar de befintliga skyldigheterna som följer av principen om ömsesidigt erkännande. Ett sådant förfarande säkerställer att de beslut som fattas är proportionerliga och beaktar principen om ömsesidigt erkännande och denna förordning.
- (25) Under tiden en behörig myndighet gör en bedömning av en vara innan den beslutar om huruvida marknadstillträdet ska nekas eller begränsas, bör den inte kunna fatta beslut som tillfälligt upphäver marknadstillträdet, förutom om det krävs snabba insatser för att förhindra att användares säkerhet och hälsa hotas eller att varan tillhandahålls i sammanhang där detta tillhandahållande är förbjudet på grundval av den allmänna moralen eller säkerheten, exempelvis när det gäller förebyggande av brottslighet.
- (26) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008²³ införs ett system för ackreditering för att säkerställa ömsesidigt erkännande av kompetensnivån hos organen för bedömning av överensstämmelse. De behöriga myndigheterna i medlemsstaterna bör därför inte vägra att godta provningsrapporter och intyg som utfärdats av ett ackrediterat organ för bedömning av överensstämmelse av skäl som hänför sig till detta organs kompetens. För att så långt som möjligt undvika att provningar och förfaranden som redan genomförts i en annan medlemsstat upprepas bör medlemsstaterna också godta provningsrapporter och intyg som utfärdats av andra organ för bedömning av överensstämmelse i enlighet med unionsrätten. Behöriga myndigheter bör också vara skyldiga att beakta innehållet i sådana provningsrapporter och intyg.
- (27) Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/95/EG²⁴ föreskriver att endast säkra produkter får släppas ut på marknaden och anger tillverkarens och distributörens skyldigheter när det gäller produktsäkerheten. Enligt direktivet får myndigheterna förbjuda alla farliga produkter med omedelbar verkan eller, under den tid som krävs för att utföra olika kontroller, verifikationer eller säkerhetsbedömningar, temporärt förbjuda en produkt som kan vara farlig. I direktivet beskrivs också de förfaranden som myndigheter ska följa för att vidta lämpliga åtgärder, exempelvis de som avses i artikel 8.1 b–f, när det gäller produkter som utgör en viss risk, och i direktivet fastställs också skyldigheten att meddela sådana åtgärder till kommissionen och andra medlemsstater. Behöriga myndigheter bör därför få fortsätta att tillämpa det direktivet, i synnerhet de bestämmelser som finns i artiklarna 8.1 d–f och 8.3 i direktivet.
- (28) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 178/2002²⁵ inrättas bl.a. ett system för snabb varning för anmälan av direkta och indirekta risker för människors hälsa till följd av livsmedel eller djurfoder. Medlemsstaterna är enligt systemet för

²³ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 765/2008 av den 9 juli 2008 om krav för ackreditering och marknadskontroll i samband med saluföring av produkter och upphävande av förordning (EEG) nr 339/93 (EUT L 218, 13.8.2008, s. 30).

²⁴ EGT L 11, 15.1.2002, s. 4.

²⁵ EGT L 31, 1.2.2002, s. 1.

snabb varning skyldiga att omedelbart anmäla till kommissionen alla åtgärder de vidtar för att begränsa utsläppandet på marknaden av livsmedel eller foder eller återkalla livsmedel eller foder för att skydda människors hälsa, i de fall där det krävs snabba åtgärder. Behöriga myndigheter bör få fortsätta att tillämpa den förordningen, och i synnerhet de bestämmelser som finns i artiklarna 50.3 och 54 i förordningen.

- (29) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/625²⁶ fastställer harmoniserade unionsramar för organisationen av offentlig kontroll, och av annan offentlig verksamhet än offentlig kontroll, i alla led i den jordbruksbaserade livsmedelskedjan, med beaktande av bestämmelserna om offentlig kontroll i förordning (EG) nr 882/2004 och i relevant sektorsspecifik lagstiftning. I förordningen fastställs ett särskilt förfarande för att se till att ekonomiska aktörer avhjälper en situation där foder- och livsmedelslagstiftningen samt bestämmelserna om djurhälsa och djurskydd inte efterlevs. Behöriga myndigheter bör få fortsätta att tillämpa den förordningen, i synnerhet de bestämmelser som finns i artikel 138 i förordningen.
- (30) I varje förvaltningsbeslut som fattas av en medlemsstats behöriga myndigheter i enlighet med denna förordning bör de tillgängliga rättsmedlen anges, så att de ekonomiska aktörerna kan väcka talan vid behörig nationell domstol. Beslutet bör också ange det problemlösningsförfarande som föreskrivs i denna förordning.
- (31) Det är viktigt att det finns effektiva lösningar för ekonomiska aktörer som vill ha ett företagsvänligt alternativ vid överklaganden av förvaltningsbeslut om nekat eller begränsat marknadstillträde så att korrekt och konsekvent tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande kan säkerställas. För att garantera att sådana lösningar finns, och för att undvika rättegångskostnader, särskilt för små och medelstora företag, bör ett förfarande för lösning av problem som inte är av rättslig karaktär finnas tillgängligt för ekonomiska aktörer.
- (32) Problemlösningsnätverket för den inre marknaden (Solvit) är en tjänst som tillhandahålls av den nationella förvaltningen i varje medlemsstat och som syftar till att hitta lösningar för privatpersoner och företag om deras rättigheter överträds av myndigheterna i en annan medlemsstat. De principer som styr hur Solvit fungerar anges i kommissionens rekommendation 2013/461/EU²⁷.
- (33) Solvit-systemet har visat sig vara en effektiv mekanism för lösning av icke-rättsliga problem, och den tillhandahålls utan kostnad. Den fungerar inom korta tidsfrister och erbjuder praktiska lösningar för privatpersoner och företag som har problem med att få sina rättigheter enligt unionslagstiftningen erkända av offentliga myndigheter. Därför bör ekonomiska aktörer använda sig av Solvit i första hand innan problemlösningsmekanismen enligt denna förordning sätts in. Om den ekonomiska aktören, det gällande Solvit-centrumet och de berörda medlemsstaterna har kommit överens om ett lämpligt utfall bör ingen ytterligare åtgärd krävas.

²⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/625 av den 15 mars 2017 om offentlig kontroll och annan offentlig verksamhet för att säkerställa tillämpningen av livsmedels- och foderlagstiftningen och av bestämmelser om djurs hälsa och djurskydd, växtskydd och växtskyddsmedel samt om ändring av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 999/2001, (EG) nr 396/2005, (EG) nr 1069/2009, (EG) nr 1107/2009, (EU) nr 1151/2012, (EU) nr 652/2014, (EU) 2016/429 och (EU) 2016/2031, rådets förordningar (EG) nr 1/2005 och (EG) nr 1099/2009 och rådets direktiv 98/58/EG, 1999/74/EG, 2007/43/EG, 2008/119/EG och 2008/120/EG och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 854/2004 och (EG) nr 882/2004, rådets direktiv 89/608/EEG, 89/662/EEG, 90/425/EEG, 91/496/EEG, 96/23/EG, 96/93/EG och 97/78/EG samt rådets beslut 92/438/EEG (förordningen om offentlig kontroll) (EUT L 95, 7.4.2017, s. 1).

²⁷ Kommissionens rekommendation 2013/461/EU av den 17 september 2013 om principerna för Solvit (EUT L 249, 19.9.2013, s. 10).

- (34) Men om Solvits informella tillvägagångssätt inte fungerar, och om det kvarstår allvarliga tvivel om huruvida förvaltningsbeslutet är förenligt med principen om ömsesidigt erkännande, bör kommissionen ges befogenhet att undersöka ärendet och ge en bedömning som ska beaktas av de behöriga nationella myndigheterna på Solvit-centrumets begäran. Kommissionens insats ska ske inom en rimlig tidsgräns, i överensstämmelse med den europeiska kodexen för god förvaltningssed.
- (35) Kommissionens yttrande när det gäller ett förvaltningsbeslut om nekat eller begränsat marknadstillträde bör endast omfatta frågor som gäller huruvida förvaltningsbeslutet är förenligt med principen om ömsesidigt erkännande och överensstämmer med kraven i denna förordning. Detta ska inte påverka kommissionens befogenheter enligt artikel 258 i EUF-fördraget eller medlemsstaternas skyldighet att följa bestämmelserna i unionsrätten, om fastställda systematiska fel när det gäller tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande kan åtgärdas ytterligare.
- (36) Det är viktigt för den inre marknaden för varor att företagen, särskilt de små och medelstora företagen, kan inhämta tillförlitlig och exakt information om gällande rätt i en viss medlemsstat. Kontaktpunkter för produkter bör ha en viktig roll när det gäller att underlätta kommunikationen mellan nationella myndigheter och ekonomiska aktörer genom att de tillhandahåller information om specifika produktregler och hur ömsesidigt erkännande tillämpas inom deras territorium. Det är därför viktigt att utöka rollen för kontaktpunkterna för produkter som främsta informationskanal för alla produktrelaterade regler, inbegripet nationella regler som omfattas av ömsesidigt erkännande.
- (37) För att underlätta den fria rörligheten för varor bör kontaktpunkterna för produkter vara skyldiga att utan kostnad tillhandahålla information om nationella tekniska regler och om tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande. Kontaktpunkterna för produkter bör ha tillräcklig utrustning och tillräckliga resurser. I enlighet med förordningen om en gemensam digital ingång (COM(2017) 256) bör de tillhandahålla information via en webbplats och omfattas av kvalitetskraven i den förordningen.
- (38) Samarbete mellan behöriga myndigheter är viktigt för att principen om ömsesidigt erkännande ska fungera smidigt och för att skapa en kultur med ömsesidigt erkännande. Kontaktpunkterna för produkter och nationella behöriga myndigheter bör därför vara skyldiga att samarbeta och utbyta information och sakkunskaper så att korrekt och konsekvent tillämpning av principen och denna förordning kan säkerställas.
- (39) Det är viktigt att medlemsstaterna får tillgång till ett informations- och kommunikationssystem så att förvaltningsbeslut om nekat eller begränsat marknadstillträde kan meddelas, för att möjliggöra kommunikation mellan kontaktpunkter för produkter och för att säkerställa det administrativa samarbetet.
- (40) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011²⁸.
- (41) Om tillämpningen av denna förordning medför behandling av personuppgifter bör detta ske i enlighet med unionslagstiftningen om skydd av personuppgifter. All behandling av personuppgifter i enlighet med denna förordning omfattas av

²⁸

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter.

Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679²⁹ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001³⁰, beroende på omständigheterna.

- (42) Tillförlitliga och effektiva mekanismer för övervakning bör inrättas så att information kan tillhandahållas om tillämpningen av denna förordning och dess inverkan på den fria rörligheten för varor. Sådana mekanismer bör inte gå utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (43) För att öka medvetenheten om principen om ömsesidigt erkännande och säkerställa att denna förordning tillämpas korrekt och konsekvent bör EU finansiera kampanjer för att öka medvetenheten och annan verksamhet som syftar till att öka förtroendet och samarbetet mellan behöriga myndigheter och ekonomiska aktörer.
- (44) För att åtgärda bristen på korrekta uppgifter om hur principen om ömsesidigt erkännande fungerar och vilken inverkan den har på den inre marknaden för varor bör EU finansiera insamlingen av sådana uppgifter.
- (45) Unionens ekonomiska intressen bör skyddas genom proportionella åtgärder under hela utgifts cyklern, inbegripet förebyggande, upptäckt och utredning av oriktigheter, krav på återbetalning av belopp som gått förlorade, betalats ut på felaktiga grunder eller använts felaktigt samt, i tillämpliga fall, administrativa och ekonomiska sanktioner.
- (46) Kommissionen bör utvärdera denna förordning. Utvärderingen bör baseras på de fem kriterierna effektivitet, ändamålsenlighet, relevans, konsekvens och mervärde, och bör ligga till grund för konsekvensbedömningar av eventuella ytterligare åtgärder.
- (47) Det är lämpligt att skjuta upp tillämpningen av denna förordning för att behöriga myndigheter och ekonomiska aktörer ska kunna anpassa sig efter kraven i förordningen.
- (48) Kommissionen bör utvärdera denna förordning i förhållande till de mål som den syftar till att uppnå. Kommissionen bör använda de insamlade uppgifter om hur principen om ömsesidigt erkännande fungerar och vilken inverkan den har på den inre marknaden för varor samt den information som finns tillgänglig i informations- och kommunikationssystemet vid utvärderingen av denna förordning. Kommissionen bör kunna be medlemsstaterna om ytterligare information som krävs för utvärderingen. Enligt punkt 22 i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning³¹ bör utvärderingen av effektivitet, ändamålsenlighet, relevans, konsekvens och mervärde ligga till grund för konsekvensbedömningar av olika alternativ för vidare åtgärder.
- (49) Eftersom målet för denna förordning, nämligen säkerställandet av en smidig, konsekvent och korrekt tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och det därför, på grund av förordningens omfattning och verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att nå detta mål.

²⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

³⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

³¹ EUT L 123, 12.5.2016, s. 1.

Kapitel I

Allmänna bestämmelser

Artikel 1

Syfte

Denna förordning fastställer regler och förfaranden avseende medlemsstaternas tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande i enskilda fall, i förhållande till varor som lagligen saluförs i en annan medlemsstat och omfattas av artiklarna 34 och 36 i EUF-fördraget.

Denna förordning föreskriver också upprättande och underhåll av kontaktpunkter för produkter i medlemsstaterna samt samarbete och utbyte av information inom ramen för principen om ömsesidigt erkännande.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Denna förordning ska tillämpas på varor av alla slag, inbegripet jordbruksprodukter, och förvaltningsbeslut som fattats eller ska fattas av en behörig myndighet i en medlemsstat (nedan kallad *bestämmelsemedlemsstaten*) när det gäller sådana varor som saluförs lagligen i en annan medlemsstat, såvida beslutet uppfyller följande villkor:
 - (a) Grunden för beslutet är en nationell teknisk regel som gäller i bestämmelsemedlemsstaten.
 - (b) Den direkta eller indirekta verkan av beslutet är nekat eller begränsat marknadstillträde i bestämmelsemedlemsstaten.
2. *Förvaltningsbeslut* i punkt 1 inbegriper alla administrativa åtgärder som har samma eller väsentligen samma rättsverkan som ett beslut.
3. Med *nationella tekniska regler* avses i denna förordning alla bestämmelser i en medlemsstats lagar eller andra författningar med följande egenskaper:
 - (a) Bestämmelsen gäller ett område eller en aspekt som inte omfattas av harmonisering på unionsnivå.
 - (b) Bestämmelsen antingen förbjuder tillhandahållandet av en vara eller varutyp på den inhemska marknaden i den medlemsstaten eller gör efterlevnaden av bestämmelsen obligatorisk, rättsligt eller faktiskt, när en vara eller varutyp tillhandahålls på den marknaden.
 - (c) Bestämmelsen innebär något av följande:
 - (i) Den föreskriver de egenskaper som krävs av en vara eller varutyp, såsom krav på kvalitet, prestanda, säkerhet eller dimensioner, inbegripet krav på varan eller varutypen med avseende på varubeteckning, terminologi, symboler, provning och provningsmetoder, förpackning, märkning eller etikettering samt förfaranden för bedömning av överensstämmelse.
 - (ii) Den föreskriver andra krav som gäller för varan eller varutypen i konsument- eller miljöskyddssyfte, och som påverkar varans livscykel efter det att den har släppts ut på den inhemska marknaden i den medlemsstaten, såsom villkor för användning, återvinning,

återanvändning eller omhändertagande, om sådana villkor på ett väsentligt sätt kan påverka varans eller varutypens sammansättning, beskaffenhet eller tillhandahållandet på den inhemska marknaden i den medlemsstaten.

4. Punkt 3 c i omfattar också produktionsmetoder och processer i fråga om jordbruksprodukter, såsom anges i andra stycket i artikel 38.1 i EUF-fördraget, eller produkter avsedda att konsumeras av människor eller djur, liksom produktionsmetoder och processer för andra produkter om de påverkar dessa produkters egenskaper.
5. Ett krav på förhandsgodkännande bör inte i sig utgöra en nationell teknisk regel i denna förordning, men ett beslut om att neka förhandsgodkännande med grund i en nationell teknisk regel kan vara ett beslut som denna förordning är tillämplig på, om det uppfyller de andra kraven i punkt 1.
6. Denna förordning är inte tillämplig på
 - (a) rättsliga beslut som fattas av nationella domstolar,
 - (b) rättsliga beslut som fattas av brottsbekämpande myndigheter i samband med utredningen eller lagföringen av ett brott i fråga om terminologi, symboler eller sakuppgifter avseende författningsstridiga eller brottsliga organisationer eller brott av rasistisk eller främlingsfientlig karaktär.
7. Artiklarna 5 och 6 påverkar inte tillämpningen av följande bestämmelser:
 - (a) Artikel 8.1 d–f och 8.3 i direktiv 2001/95/EG.
 - (b) Artiklarna 50.3 a och 54 i förordning (EG) nr 178/2002.
 - (c) Artikel 138 i förordning (EU) 2017/625.

Artikel 3 **Definitioner**

I denna förordning gäller följande definitioner:

- (1) *lagligen saluförs i en annan medlemsstat*: en vara eller varutyp som överensstämmer med gällande regler i den medlemsstaten och tillhandahålls till slutanvändare i den medlemsstaten.
- (2) *tillhandahållande på den inhemska marknaden i en medlemsstat*: all leverans av en vara för distribution, förbrukning eller användning inom den berörda medlemsstatens territorium i samband med kommersiell verksamhet, mot betalning eller gratis.
- (3) *begränsat marknadstillträde*: uppställande av villkor som måste uppfyllas innan en vara kan tillhandahållas på den inhemska marknaden i den berörda medlemsstaten eller villkor för att behålla varan på den marknaden, vilket i vardera fallet kräver att en eller flera av varans egenskaper ändras, såsom anges i artikel 2.3 c i, eller att ytterligare provning utförs.
- (4) *nekat marknadstillträde*:
 - (a) förbud mot att varan tillhandahålls på den inhemska marknaden i den berörda medlemsstaten eller mot att finnas kvar på den marknaden, eller
 - (b) krav på att varan dras tillbaka eller återkallas från marknaden.

- (5) *förhandsgodkännande*: ett administrativt förfarande i enlighet med en medlemsstat lagstiftning, där behöriga myndigheter i samma medlemsstat på grundval av en ansökan från en ekonomisk aktör är tvungna att ge sitt formella godkännande innan en vara får tillhandahållas på den inhemska marknaden i den medlemsstaten.
- (6) *producent*: varje fysisk eller juridisk person som tillverkar en vara eller som låter utforma eller tillverka en vara och saluför denna, i eget namn eller under eget varumärke, eller varje annan fysisk eller juridisk person som genom att sätta sitt namn, varumärke eller något annat kännetecken på varan utger sig för att vara dess producent.
- (7) *producentens ombud*: varje fysisk eller juridisk person som är etablerad i unionen och som enligt skriftlig fullmakt från en producent har rätt att handla i dennes ställe när det gäller tillhandahållandet av en vara på den berörda inhemska marknaden.
- (8) *importör*: varje fysisk eller juridisk person som är etablerad i unionen och som tillhandahåller en vara från ett tredjeland på unionsmarknaden för första gången.
- (9) *distributör*: varje fysisk eller juridisk person i leveranskedjan, utöver producenten eller importören, som är etablerad i unionen och som tillhandahåller en produkt på den inhemska marknaden i den berörda medlemsstaten.
- (10) *ekonomisk aktör*: någon av följande i förhållande till en vara: producenten, producentens ombud, importören eller distributören.
- (11) *slutanvändare*: varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller etablerad i unionen och till vilken en vara har tillhandahållits eller tillhandahålls, antingen som konsument utom ramen för handel, företag, hantverk eller yrke, eller som yrkesmässig slutanvändare inom ramen för sin industriella eller yrkesmässiga verksamhet.
- (12) *legitimt allmänintresse*: någon av de grunder som anges i artikel 36 i EUF-fördraget eller andra tvingande hänsyn av allmänt intresse.

Kapitel II

Förfaranden avseende tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande i enskilda fall

Artikel 4

Försäkran om ömsesidigt erkännande

1. Producenten av en vara eller varutyp som ska tillhandahållas på den inhemska marknaden i en medlemsstat (nedan kallad *bestämmelsemedlemsstaten*) kan upprätta en försäkran (nedan kallad *försäkran om ömsesidigt erkännande*) för att visa de behöriga myndigheterna i bestämmelsemedlemsstaten att varan eller varutypen saluförs lagligen i en annan medlemsstat.

Producenten kan också bemyndiga sitt ombud att upprätta försäkran för producentens räkning.

I försäkran om ömsesidigt erkännande kan dock specifika uppgifter om saluföringen av varan eller varutypen fyllas i av vilken ekonomisk aktör som helst.
2. Försäkran om ömsesidigt erkännande ska följa den struktur och innehålla den information som anges i bilagan.

Försäkran ska fyllas i på ett av unionens officiella språk och ska, ifall det språket inte är det som efterfrågas av bestämmelsemedlemsstaten, översättas av den ekonomiska aktören till det språk eller de språk som efterfrågas av bestämmelsemedlemsstaten.

3. De ekonomiska aktörerna ska ansvara för det innehåll i informationen som de själva anger i försäkran om ömsesidigt erkännande och för att denna information stämmer.
4. De ekonomiska aktörerna ska se till att försäkran hela tiden är uppdaterad och att alla ändringar av deras information anges i försäkran.
5. Försäkran om ömsesidigt erkännande kan tillhandahållas till den behöriga myndigheten i bestämmelsemedlemsstaten med syftet att genomföra en bedömning enligt artikel 5. Den kan tillhandahållas i pappersform eller på elektronisk väg.
6. De ekonomiska aktörerna kan tillhandahålla försäkran på en webbplats, under förutsättning att
 - (a) den varutyp eller varuserie som försäkran gäller enkelt kan identifieras på webbplatsen,
 - (b) webbplatsen övervakas så att tillgängligheten av och tillgången till försäkran kan säkerställas,
 - (c) det finns anvisningar om hur man navigerar på webbplatsen och kommer åt försäkran.
7. Om en försäkran om ömsesidigt erkännande tillhandahålls till behöriga myndigheter i bestämmelsemedlemsstaten i enlighet med kraven i denna artikel med syftet att genomföra en bedömning enligt artikel 5 gäller följande:
 - (a) Försäkran, tillsammans med annan bevisning som rimligen kan krävas av den behöriga myndigheten i syfte att bekräfta informationen i försäkran, ska av den behöriga myndigheten anses vara tillräcklig för att visa att varan saluförs lagligen i en annan medlemsstat; och
 - (b) den behöriga myndigheten får inte kräva annan information eller dokumentation från en ekonomisk aktör i syfte att denne ska visa att en vara saluförs lagligen i en annan medlemsstat.
8. Om en försäkran om ömsesidigt erkännande inte tillhandahålls till en behörig myndighet i bestämmelsemedlemsstaten i enlighet med kraven i denna artikel, kan den behöriga myndigheten begära att en ekonomisk aktör ska tillhandahålla följande dokumentation och information med syftet att genomföra en bedömning enligt artikel 5 för att visa att en vara saluförs lagligen i en annan medlemsstat:
 - (a) Relevant information om den berörda varans eller varutypens egenskaper.
 - (b) Relevant och lättillgänglig information om laglig saluföring av varan i en annan medlemsstat.
 - (c) Övrig information som den behöriga myndigheten kan anse vara användbar vid bedömning av varan.
9. Om den vara som försäkran om ömsesidigt erkännande gäller också omfattas av en unionsakt som kräver en EU-försäkran om överensstämmelse, kan försäkran om ömsesidigt erkännande ingå som en del i den EU-försäkran om överensstämmelse.

Artikel 5
Bedömning av varor

1. Om en behörig myndighet i en medlemsstat hyser tvivel gällande en vara som en ekonomisk aktör hävdar saluförs lagligen i en annan medlemsstat ska den behöriga myndigheten snarast kontakta den berörda ekonomiska aktören och genomföra en bedömning av varan.
2. Vid genomförande av bedömningar enligt punkt 1 ska behöriga myndigheter i medlemsstaterna ta vederbörlig hänsyn till innehållet i provningsrapporter eller intyg som utfärdats av ett organ för bedömning av överensstämmelse och som en ekonomisk aktör tillhandahållit som en del av bedömningen. Behöriga myndigheter i medlemsstaterna får inte vägra att godta intyg eller provningsrapporter från ett organ för bedömning av överensstämmelse som är ackrediterat för bedömning av överensstämmelse inom ett särskilt område i enlighet med förordning (EG) nr 765/2008 av skäl som hänför sig till detta organs kompetens.
3. Om en behörig myndighet i en medlemsstat fattar ett förvaltningsbeslut gällande en vara vid slutförandet av en bedömning enligt punkt 1, ska den meddela sitt beslut inom 20 arbetsdagar till den berörda ekonomiska aktör som avses i punkt 1, till kommissionen och övriga medlemsstater. Anmälan till kommissionen och övriga medlemsstater ska göras med hjälp av det system som avses i artikel 11.
4. Det förvaltningsbeslut som avses i punkt 3 ska redogöra för skälen till beslutet på ett tillräckligt detaljerat och motiverat sätt så att det kan göras en bedömning av dess överensstämmelse med principen om ömsesidigt erkännande och kraven i denna förordning.
5. Särskilt följande uppgifter ska lämnas:
 - (a) De nationella tekniska regler som beslutet grundar sig på.
 - (b) Det legitima allmänintresse som beslutet motiveras med.
 - (c) De tekniska eller vetenskapliga bevis som beaktats, inbegripet den tekniska eller vetenskapliga utveckling som skett sedan den nationella tekniska regeln antogs.
 - (d) En sammanfattning av de skäl som anförts av den berörda ekonomiska aktören.
 - (e) Bevis på att beslutet är ändamålsenligt för att det eftersträlvade målet ska uppnås och att det inte går utöver vad som är nödvändigt för att nå det målet.
6. Det förvaltningsbeslut som avses i punkt 3 ska också ange hur det enligt den berörda medlemsstatens gällande bestämmelser kan överklagas och inom vilka tidsfrister detta ska ske samt ska innehålla en hänvisning till förfarandet enligt artikel 8.
7. Det förvaltningsbeslut som avses i punkt 3 träder inte i kraft förrän det har meddelats till den berörda ekonomiska aktören enligt den punkten.

Artikel 6
Tillfälligt upphävande av marknadstillträde

1. När en behörig myndighet i en medlemsstat genomför en bedömning av en vara i enlighet med artikel 5 får den inte upphäva tillhandahållandet av varan tillfälligt på den inhemska marknaden i den medlemsstaten, undantaget om

- (a) varan under normala eller rimligen förutsebara användningsförhållanden utgör en allvarlig risk, även där verkningarna inte är omedelbara, som kräver ett snabbt ingripande från den behöriga myndigheten, eller om
 - (b) det råder ett generellt förbud att tillhandahålla varan eller varutypen på den inhemska marknaden i en medlemsstat med hänvisning till allmän moral eller allmän säkerhet.
2. Den behöriga myndigheten i medlemsstaten ska omgående meddela den berörda ekonomiska aktören, kommissionen och övriga medlemsstater om upphävanden i enlighet med punkt 1. Anmälan till kommissionen och övriga medlemsstater ska göras med hjälp av det system som avses i artikel 11. När det gäller sådana åtgärder som avses i punkt 1 a i denna artikel ska anmälan åtföljas av tekniska och vetenskapliga uppgifter som motiverar varför åtgärderna omfattas av den punkten.

Artikel 7

Anmälan genom systemet för snabbt informationsutbyte (Rapex)

1. Om ett förvaltningsbeslut som avses i artikel 5 eller ett tillfälligt upphävande som avses i artikel 6 också utgör åtgärder som måste anmälas genom Rapex i enlighet med direktivet om allmän produktsäkerhet (2001/95/EG), behövs ingen separat anmälan till kommissionen enligt denna förordning, under förutsättning att följande villkor uppfylls:
- (a) I Rapex-anmälan framgår att anmälan av åtgärden också räknas som en anmälan i enlighet med denna förordning.
 - (b) Det underlag som krävs för ett förvaltningsbeslut i enlighet med artikel 5 eller ett tillfälligt upphävande i enlighet med artikel 6 finns bifogat till Rapex-anmälan.

Artikel 8

Problemslösningsförfarande

1. Denna artikel gäller om en ekonomisk aktör som påverkas av ett förvaltningsbeslut har skickat in beslutet till problemslösningsnätverket för den inre marknaden (Solvit) och om hemcentrumet under Solvit-förfarandet ber kommissionen om ett yttrande som hjälp i lösandet av ärendet.
2. Kommissionen ska inom tre månader efter det att den förfrågan som avses i punkt 1 har mottagits samverka med den berörda eller de berörda ekonomiska aktörerna och den behöriga myndighet som fattade förvaltningsbeslutet, i syfte att bedöma huruvida förvaltningsbeslutet är förenligt med principen om ömsesidigt erkännande och denna förordning.
3. Efter det att denna bedömning har slutförts kan kommissionen avge ett yttrande om de frågor som den anser ska behandlas i Solvit-ärendet och i lämpliga fall ge rekommendationer som hjälp i lösandet av ärendet.
4. Kommissionens yttrande ska beaktas under det Solvit-förfarande som avses i punkt 1.

Kapitel III

Administrativt samarbete samt administrativ övervakning och kommunikation

Artikel 9

Uppgifter för kontaktpunkterna för produkter

1. Medlemsstaterna ska utse och underhålla kontaktpunkter för produkter inom sina territorier och se till att kontaktpunkterna har tillräcklig befogenhet och är rätt utrustade för att kunna utföra sina uppgifter ordentligt. Medlemsstaterna ska se till att kontaktpunkterna för produkter tillhandahåller sina tjänster i enlighet med förordningen om en gemensam digital ingång (COM(2017) 256).
2. Kontaktpunkterna för produkter ska tillhandahålla följande information online:
 - (a) Information om principen om ömsesidigt erkännande och tillämpningen av denna förordning inom den medlemsstatens territorium, inbegripet information om det förfarande som anges i artikel 5.
 - (b) Kontaktuppgifter till de behöriga myndigheterna i deras medlemsstat, så att dessa kan kontaktas direkt, inbegripet uppgifter om de myndigheter som ansvarar för att övervaka tillämpningen av de nationella tekniska regler som gäller inom den medlemsstatens territorium.
 - (c) Tillgängliga rättsmedel och förfaranden inom den medlemsstatens territorium vid en eventuell tvist mellan en behörig myndighet och en ekonomisk aktör, inbegripet det förfarande som anges i artikel 8.
3. För att vid behov komplettera den information som tillhandahålls online i enlighet med punkt 2 ska kontaktpunkterna för produkter på begäran av en ekonomisk aktör eller behörig myndighet i en annan medlemsstat tillhandahålla all användbar information, exempelvis en elektronisk kopia av eller elektronisk länk till de nationella tekniska regler som gäller en specifik vara eller varutyp för det territorium inom vilket kontaktpunkten för produkter är etablerad, och information om huruvida varan eller varutypen omfattas av krav på förhandsgodkännande enligt nationell lagstiftning.
4. Kontaktpunkterna för produkter ska svara inom 15 arbetsdagar från mottagandet av varje begäran i enlighet med punkt 3.
5. Kontaktpunkterna för produkter får inte ta ut avgifter för att tillhandahålla information i enlighet med punkt 3.

Artikel 10

Administrativt samarbete

1. Kommissionen ska vidta åtgärder för och säkerställa ett effektivt samarbete och informationsutbyte mellan behöriga myndigheter och kontaktpunkter för produkter i olika medlemsstater.
2. Kontaktpunkterna för produkter i en medlemsstat där en ekonomisk aktör anser sig saluföra sina varor lagligen ska på begäran och inom 15 arbetsdagar tillhandahålla all relevant information kring dessa varor till behöriga myndigheter i andra medlemsstater.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att deras behöriga myndigheter och kontaktpunkter för produkter deltar i den verksamhet som avses i punkt 1.

Artikel 11

Informations- och kommunikationssystem

1. För artiklarna 5, 6 och 10 ska unionens informations- och kommunikationssystem som föreskrivs i [förordningen om efterlevnad och tillsyn] användas, förutom såsom anges i artikel 7.
2. Kommissionen ska anta genomförandeakter som beskriver detaljerna för det system som avses i punkt 1 och dess funktioner för tillämpningen av denna förordning. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 15.2.

Kapitel IV Finansiering

Artikel 12

Finansiering av åtgärder till stöd för denna förordning

1. Unionen får finansiera följande verksamhet till stöd för denna förordning:
 - (a) Informationskampanjer.
 - (b) Utbildning.
 - (c) Utbyte av tjänstemän.
 - (d) Samarbete mellan kontaktpunkter för produkter samt tekniskt och logistiskt stöd till detta samarbete.
 - (e) Insamling av uppgifter om hur principen om ömsesidigt erkännande fungerar och vilken inverkan den har på den inre marknaden för varor.
2. Unionens finansiering av åtgärderna i denna förordning ska genomföras i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012³², antingen direkt eller genom att uppgifter som ingår i budgetgenomförandet delegeras till de enheter som anges i artikel 58.1 c i den förordningen.
3. De medel som anslås till den verksamhet som avses i denna förordning ska fastställas varje år av budgetmyndigheten inom den gällande budgetramen.

Artikel 13

Skydd av unionens ekonomiska intressen

1. Kommissionen ska säkerställa att unionens ekonomiska intressen skyddas vid genomförandet av insatser som finansieras enligt denna förordning, genom förebyggande åtgärder mot bedrägeri, korruption och annan olaglig verksamhet, genom effektiva kontroller och, om oriktigheter upptäcks, genom återkrav av felaktigt utbetalda belopp samt vid behov genom effektiva, proportionella och avskräckande administrativa och ekonomiska sanktioner.

³²

Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 av den 25 oktober 2012 om finansiella regler för unionens allmänna budget och om upphävande av rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 (EUT L 298, 26.10.2012, s. 1).

2. Kommissionen eller dess företrädare och revisionsrätten ska ha befogenhet att utföra revisioner, av dokument och på plats, hos alla stödmottagare, uppdragstagare och underleverantörer som erhållit unionsfinansiering enligt denna förordning.
3. Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) får, i enlighet med förfarandena i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013³³ och rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96³⁴, göra utredningar, inklusive kontroller på plats och inspektioner, i syfte att fastställa om det har förekommit bedrägeri, korruption eller annan olaglig verksamhet som påverkar unionens ekonomiska intressen i samband med bidragsavtal, bidragsbeslut eller kontrakt som finansierats inom ramen för denna förordning.
4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkterna 1, 2 och 3 ska samarbetsavtal med tredjeland och med internationella organisationer, kontrakt, bidragsavtal och bidragsbeslut som ingås med tillämpning av denna förordning innehålla bestämmelser som uttryckligen tillerkänner kommissionen, revisionsrätten och Olaf rätten att utföra sådan revision och genomföra sådana utredningar inom ramen för sina respektive behörigheter.

Kapitel V

Översyn och kommittéförfarande

Artikel 14 **Utvärdering**

1. Kommissionen ska senast den (...), och därefter vart femte år, göra en utvärdering av denna förordning i fråga om de mål som den syftar till att uppnå och lämna en rapport härom till Europaparlamentet, rådet och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén.
2. För de syften som avses i punkt 1 ska kommissionen använda den tillgängliga informationen i det system som avses i artikel 11 och de insamlade uppgifter som avses i artikel 12.1 e. Kommissionen kan också be medlemsstaterna att skicka relevant information för utvärdering av den fria rörligheten för varor som lagligen saluförs i en annan medlemsstat och av denna förordnings effektivitet samt för bedömning av hur kontaktpunkterna för produkter fungerar.

Artikel 15 **Kommittéförfarande**

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.

³³ Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 av den 11 september 2013 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 och rådets förordning (Euratom) nr 1074/1999 (EUT L 248, 18.9.2013, s. 1).

³⁴ Rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGT L 292, 14.11.1996, s. 2).

Kapitel VI

Slutbestämmelser

Artikel 16

Upphävande

Förordning (EG) nr 764/2008 ska upphöra att gälla.

Artikel 17

Ikraftträdande och tillämpning

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Den ska tillämpas från och med den 1 januari 2020.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande

FINANSIERINGSÖVERSIKT FÖR RÄTTSAKT

1. GRUNDLÄGGANDE UPPGIFTER OM FÖRSLAGET ELLER INITIATIVET

- 1.1. Förslagets eller initiativets beteckning
- 1.2. Berörda politikområden i den verksamhetsbaserade förvaltningen och budgeteringen
- 1.3. Typ av förslag eller initiativ
- 1.4. Mål
- 1.5. Motivering till förslaget eller initiativet
- 1.6. Tid under vilken åtgärden kommer att pågå respektive påverka resursanvändningen
- 1.7. Planerad metod för genomförandet

2. FÖRVALTNING

- 2.1. Bestämmelser om uppföljning och rapportering
- 2.2. Administrations- och kontrollsystem
- 2.3. Åtgärder för att förebygga bedrägeri och oegentligheter/oriktigheter

3. BERÄKNADE BUDGETKONSEKVENSER AV FÖRSLAGET ELLER INITIATIVET

- 3.1. Berörda rubriker i den fleråriga budgetramen och budgetrubriker i den årliga budgetens utgiftsdel
- 3.2. Beräknad inverkan på utgifterna
 - 3.2.1. *Sammanfattning av den beräknade inverkan på utgifterna*
 - 3.2.2. *Beräknad inverkan på driftsanslagen*
 - 3.2.3. *Beräknad inverkan på anslag av administrativ natur*
 - 3.2.4. *Förenlighet med den gällande fleråriga budgetramen*
 - 3.2.5. *Bidrag från tredje part*
- 3.3. Beräknad inverkan på inkomsterna

FINANSIERINGSÖVERSIKT FÖR RÄTTSAKT

1. GRUNDLÄGGANDE UPPGIFTER OM FÖRSLAGET ELLER INITIATIVET

1.1. Förslagets eller initiativets beteckning

Europaparlamentets och rådets förordning om ömsesidigt erkännande av varor

1.2. Berörda politikområden i den verksamhetsbaserade förvaltningen och budgeteringen³⁵

Avdelning 02: Inre marknaden, industri, entreprenörskap samt små och medelstora företag

Verksamhet 02 03: Inre marknaden för varor och tjänster

Verksamhet 02 03 01: Verksamhet och utveckling avseende den inre marknaden för varor och tjänster

1.3. Typ av förslag eller initiativ

☒ Ny åtgärd

☐ Ny åtgärd som bygger på ett pilotprojekt eller en förberedande åtgärd³⁶

☐ Befintlig åtgärd vars genomförande förlängs i tiden

☐ Tidigare åtgärd som omformas till eller ersätts av en ny

1.4. Mål

1.4.1. Fleråriga strategiska mål för kommissionen som förslaget eller initiativet är avsett att bidra till

Rådet (konkurrenskraft) konstaterade i sina slutsatser om politiken för den inre marknaden från december 2013 att för att förbättra förutsättningarna för företag och konsumenter på den inre marknaden måste alla relevanta instrument utnyttjas på rätt sätt, bland annat harmonisering och ömsesidigt erkännande. I sina slutsatser om politiken för den inre marknaden från februari 2015 uppmanade rådet (konkurrenskraft) kommissionen att säkerställa att principen om ömsesidigt erkännande fungerar effektivt och att i tillämpliga fall lägga fram förslag i detta syfte. Med anledning av detta antog kommissionen den 28 oktober 2015 meddelandet om strategin för den inre marknaden Att förbättra den inre marknaden: bättre möjligheter för individer och företag. Strategin utgör ett av huvudmålen i kommissionens arbetsprogram för 2017. I strategin efterlyses mer och bättre ömsesidigt erkännande som ska uppnås genom en EU-omfattande handlingsplan för ökad medvetenhet och genom att se över det nuvarande regelverket och införa en frivillig försäkran om regelefterlevnad för underlättad fri rörlighet för varor inom detta område.

1.4.2. Specifika mål eller verksamheter inom den verksamhetsbaserade förvaltningen och budgeteringen som berörs

Specifikt mål nr...

³⁵ Verksamhetsbaserad förvaltning och benämns ibland med de interna förkortningarna ABM respektive ABB.

³⁶ I den mening som avses i artikel 54.2 a och b i budgetförordningen.

Förslaget är avsett att förbättra den fria rörligheten för varor som redan saluförs i en annan medlemsstat genom följande åtgärder:

- En frivillig försäkran om regelefterlevnad ska införas som ska strukturera och effektivisera diskussionen mellan ekonomiska aktörer och nationella myndigheter om lagenligheten hos saluföringen av produkten.
- Ett förfarande för skyddsåtgärder ska inrättas som ska ge effektiva metoder för ekonomiska aktörer som vill överklaga förvaltningsbeslut om nekat eller begränsat marknadstillträde.
- Kontaktpunkterna för produkter ska förstärkas genom en utökning av deras roll som främsta informationskanal om nationella regler som omfattas av ömsesidigt erkännande. Detta kommer också att förbättra det administrativa samarbetet mellan kontaktpunkterna för effektivt informationsutbyte över gränserna.
- Ett it-verktyg ska användas för kommunikation mellan myndigheter och anmälan av förvaltningsbeslut om nekat eller begränsat marknadstillträde.
- En grund till en EU-omfattande handlingsplan om att öka medvetenheten om ömsesidigt erkännande ska tillhandahållas.

Berörda verksamheter enligt den verksamhetsbaserade förvaltningen och budgeteringen

Verksamhet 02 03: Inre marknaden för varor och tjänster

Verksamhet 02 03 01: Verksamhet och utveckling avseende den inre marknaden för varor och tjänster

1.4.3. Verkan eller resultat som förväntas

Beskriv den verkan som förslaget eller initiativet förväntas få på de mottagare eller den del av befolkningen som berörs.

Det övergripande målet med initiativet är att uppnå en fördjupad och mer rättvis inre marknad för varor genom mer och bättre ömsesidigt erkännande.

Det specifika målet är ett bättre fungerande ömsesidigt erkännande genom följande:

- Ökad medvetenhet om ömsesidigt erkännande.
- Ökad rättsäkerhet för företag och nationella myndigheter i fråga om när principen om ömsesidigt erkännande kan användas.
- Ökad rättssäkerhet i fråga om tillämpningen av ömsesidigt erkännande. Både företag och nationella myndigheter bör veta vad de rimligen kan förvänta sig när ömsesidigt erkännande tillämpas eller borde tillämpas. Detta kommer att minska risken för att företagens produkter inte ges tillträde till marknaden eller dras tillbaka från marknaden utan motivering.
- Bättre kommunikation, samarbete och förtroende mellan nationella myndigheter så att de kan verka för att underlätta säkerställandet av ett väl fungerande ömsesidigt erkännande.

1.4.4. Indikatorer för bedömning av resultat eller verkan

Ange vilka indikatorer som ska användas för att följa upp hur förslaget eller initiativet genomförs.

Följande indikatorer föreslås:

- Antal organiserade evenemang (kampanjer och utbildningar för att öka medvetenheten) och antal personer som deltar i evenemangen eller mottar utbildning samt i vilken utsträckning de är nöjda med evenemangen
- Antal tjänstemän som deltar i utbytesprogrammet för tjänstemän
- Antal anmälningar om utkast till nationella regler som innehåller en klausul om ömsesidigt erkännande
- De ekonomiska aktörernas nivå av tillfredsställelse när det gäller att använda den frivilliga försäkringen om ömsesidigt erkännande samt deras synpunkter i fråga om minskade kostnader
- Antal anmälningar om förvaltningsbeslut om nekat eller begränsat marknadstillträde
- Antal ärenden som företag inlett hos Solvit samt andelen lösta ärenden
- Antal överklaganden som riktats till kommissionen och antal bindanden beslut som antagits av kommissionen
- Antal klagomål som mottagits i fråga om felaktig tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande
- Antal förfrågningar som mottagits av kontaktpunkter för produkter, tidsfrister för besvarande och de ekonomiska aktörernas nivå av tillfredsställelse
- Antal möten om administrativt samarbete som anordnats och antal deltagare

1.5. Motivering till förslaget eller initiativet

1.5.1. Behov som ska tillgodoses på kort eller lång sikt

Förslaget förväntas minska den administrativa bördan genom att skapa förutsättningar för

- ökad kunskap om när och hur principen om ömsesidigt erkännande kan användas,
- enklare åtkomst till information om ömsesidigt erkännande,
- att lättare kunna för att visa att en produkt har saluförts lagligen i en annan medlemsstat och därför omfattas av principen om ömsesidigt erkännande,
- tillgång till fria och effektiva metoder för överklagande av förvaltningsbeslut om nekat eller begränsat marknadstillträde.

1.5.2. Mervärdet av en åtgärd på unionsnivå:

Ömsesidigt erkännande gäller bara i gränsöverskridande situationer när en ekonomisk aktör i en medlemsstat vill saluföra en produkt som redan saluförs lagligen i en annan medlemsstat. Åtgärder från enskilda medlemsstater kan inte lösa problem som är förknippade med tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande på den inre marknaden. Effektiv tillämpning av principen måste bygga på harmoniserade förfaranden som genomförs på samma sätt av alla nationella myndigheter. Bara sådana harmoniserade förfaranden kan garantera att nationella myndigheter tillämpar principen på samma sätt så att företagen kan åtnjuta lika behandling, oavsett i vilket land de försöker saluföra sina produkter. Om varje medlemsstat själva fick bestämma över aspekterna i förfarandet med tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande skulle principen försvagas genom att det skulle skapas 28 olika och potentiellt motstridiga förfaranden.

1.5.3. Huvudsakliga erfarenheter från liknande försök eller åtgärder

Tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande, vilken härrör från domstolens rättspraxis, skedde i enlighet med flera tolkningsmeddelanden och förordning (EG) nr 764/2008. Genom förordningen infördes flera förfarandemässiga garantier som var avsedda att göra tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande enklare. Trots detta är tillämpningen av principen fortfarande problematisk. Flertalet ekonomiska aktörer är antingen inte medvetna om principen eller använder sig inte av den. Nationella myndigheter är också försiktiga med att ge marknadstillträde till produkter som redan saluförs lagligen i andra medlemsstater och som omfattas av ömsesidigt erkännande. Bristen på tillförlitliga uppgifter försvårade dessutom mycket för utvärderingen av de effekter som principen har på marknaden.

1.5.4. Förenlighet med andra finansieringsformer och eventuella synergieffekter

Förslaget kompletterar och är enhetligt med ett antal initiativ på området fri rörlighet för varor, såsom direktiv (EU) 2015/1535 om ett informationsförfarande beträffande tekniska föreskrifter och beträffande föreskrifter för informationssamhällets tjänster, direktiv 2001/95/EG om allmän produktsäkerhet, förordning (EU) nr 305/2011 om fastställande av harmoniserade villkor för saluföring av byggprodukter, Solvit-nätverket och EU:s harmoniseringslagstiftning.

1.6. Tid under vilken åtgärden kommer att pågå respektive påverka resursanvändningen

☐ Förslag eller initiativ som pågår under **begränsad tid**

- ☐ Förslaget eller initiativet ska gälla från [den DD/MM]ÅÅÅÅ till [den DD/MM]ÅÅÅÅ.
- ☐ Det påverkar resursanvändningen från ÅÅÅÅ till ÅÅÅÅ.

☒ Förslag eller initiativ som pågår under **en obegränsad tid**

- Efter en inledande period 2018–2020,
- beräknas genomförandetakten nå en stabil nivå.

1.7. Planerad metod för genomförandet³⁷

☒ **Direkt förvaltning** som sköts av kommissionen

- ✓ inom dess avdelningar, vilket också inbegriper personalen vid unionens delegationer

– ☐ via genomförandeorgan

☐ **Delad förvaltning** med medlemsstaterna

☐ **Indirekt förvaltning** genom att uppgifter som ingår i budgetgenomförandet delegeras till

- ☐ tredjeländer eller organ som de har utsett
- ☐ internationella organisationer och organ kopplade till dem (ange vilka)
- ☐ EIB och Europeiska investeringsfonden

³⁷

Närmare förklaringar av de olika metoderna för genomförande med hänvisningar till respektive bestämmelser i budgetförordningen återfinns på BudgWeb: http://www.cc.ccc/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

- ☐ organ som avses i artiklarna 208 och 209 i budgetförordningen
- ☐ offentligrättsliga organ
- ☐ privaträttsliga organ som anförtrotts uppgifter som faller inom offentlig förvaltning och som lämnat tillräckliga ekonomiska garantier
- ☐ organ som omfattas av privaträtten i en medlemsstat, som anförtrotts genomförandet av ett offentlig-privat partnerskap och som lämnat tillräckliga ekonomiska garantier
- ☐ personer som anförtrotts ansvaret för genomförandet av särskilda åtgärder inom Gusp som följer av avdelning V i fördraget om Europeiska unionen och som anges i den grundläggande rättsakten
- *Vid fler än en metod, ange kompletterande uppgifter under "Anmärkningar".*

Anmärkningar

--

2. FÖRVALTNING

2.1. Bestämmelser om uppföljning och rapportering

Ange intervall och andra villkor för sådana åtgärder:

Vart femte år ska kommissionen göra en översyn av tillämpningen av denna förordning och lämna en rapport härom till Europaparlamentet och rådet. Den rapporten kommer att innehålla en bedömning av hur förordningen och principen om ömsesidigt erkännande fungerar och vilken inverkan dessa haft på den fria rörligheten för varor och den inre marknaden för varor, på grundval av de synpunkter som samlats in från berörda parter, bland annat relevant information från medlemsstaterna.

2.2. Administrations- och kontrollsystem

2.2.1. Risker som identifierats

Införandet av ett it-verktyg för kommunikation mellan myndigheter och anmälan av förvaltningsbeslut om nekat eller begränsat marknadstillträde medför vissa tekniska risker. Kommissionen är emellertid ägare till det it-verktyg som ska användas för förslaget syfte och ansvarar för den dagliga driften, underhållet och utvecklingen av verktyget. Systemet utvecklas och förvaltas av en intern leverantör, vilket säkerställer en hög nivå av driftskontinuitet.

2.2.2. Uppgifter om det interna kontrollsystemet

För att ta itu med de risker som identifierats under 2.2.1 kommer kommissionen att se till att det sker regelbundna möten med medlemsstaterna och kommer att tillhandahålla utbildning och vägledning så att genomförandet av förslaget blir smidigt och enkelt.

2.2.3. Beräknade kostnader för och fördelar med kontroller – bedömning av förväntad risk för fel

De risker som identifierats under 2.2.1 kommer att hanteras genom tillhandahållande av hjälp och information till de berörda parterna.

2.3. Åtgärder för att förebygga bedrägeri och oegentligheter/oriktigheter

Beskriv förebyggande åtgärder (befintliga eller planerade)

För att bekämpa bedrägeri, korruption och annan olaglig verksamhet ska de bestämmelser som normalt är tillämpliga på kommissionens verksamhet, inbegripet Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 av den 11 september 2013 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf), gälla utan förbehåll när det gäller den gemensamma digitala ingången.

3. BERÄKNADE BUDGETKONSEKVENSER AV FÖRSLAGET ELLER INITIATIVET

3.1. Berörda rubriker i den fleråriga budgetramen och budgetrubriker i den årliga budgetens utgiftsdel

- Befintliga budgetrubriker (även kallade ”budgetposter”)

Redovisa enligt de berörda rubrikerna i den fleråriga budgetramen i nummerföljd

Rubrik i den fleråriga budgetramen	Budgetrubrik	Typ av anslag	Bidrag			
	0203 Inre marknaden för varor och tjänster	Diff./Icke-diff. ³⁸	från Efta-länder ³⁹	från kandidat-länder ⁴⁰	från tredje-länder	enligt artikel 21.2 b i budget-förordningen
	020301 Verksamhet och utveckling avseende den inre marknaden för varor och tjänster	Differentierade	JA	NEJ	NEJ	NEJ

³⁸ Differentierade respektive icke-differentierade anslag.

³⁹ Efta: Europeiska frihandelssammanslutningen.

⁴⁰ Kandidatländer och i förekommande fall potentiella kandidatländer i västra Balkan.

3.2. Beräknad inverkan på utgifterna

Dessa åtgärder kommer att täckas av de föreslagna anslag som redan har avsatts i kommissionens officiella ekonomiska planering. Inga ytterligare resurser behövs.

3.2.1. Sammanfattning av den beräknade inverkan på utgifterna

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

Rubrik i den fleråriga budgetramen	Nummer	02 03 Inre marknaden för varor och tjänster
---	--------	--

GD GROW			År 2018	År 2019	År 2020	TOTALT Budgetåren 2018– 2020
• Driftsanslag						
02 03 01	Åtaganden	(1)	0,700	0,300		1,000
	Betalningar	(2)	0,350	0,500	0,150	1,000
Budgetrubrik (nr)	Åtaganden	(1a)				
	Betalningar	(2a)				
Anslag av administrativ natur som finansieras genom ramanslagen för vissa operativa program ⁴¹						
Budgetrubrik (nr)		(3)				
TOTALA anslag för GD GROW	Åtaganden	=1+1a +3	0,700	0,300		1,000
	Betalningar	=2+2a +3	0,350	0,500	0,150	1,000

⁴¹

Detta avser tekniskt eller administrativt stöd för genomförandet av vissa av Europeiska unionens program och åtgärder (tidigare s.k. BA-poster) samt indirekta och direkta forskningsåtgärder.

• TOTALA driftsanslag	Åtaganden	(4)				
	Betalningar	(5)				
• TOTALA anslag av administrativ natur som finansieras genom ramanslagen för vissa operativa program		(6)				
TOTALA anslag för RUBRIK 1 i den fleråriga budgetramen	Åtaganden	=4+ 6	0,700	0,300		1,000
	Betalningar	=5+ 6	0,350	0,500	0,150	1,000

Följande ska anges om flera rubriker i budgetramen påverkas av förslaget eller initiativet:

• TOTALA driftsanslag	Åtaganden	(4)								
	Betalningar	(5)								
• TOTALA anslag av administrativ natur som finansieras genom ramanslagen för vissa operativa program		(6)								
TOTALA anslag för RUBRIKERN 1–4 i den fleråriga budgetramen (referensbelopp)	Åtaganden	=4+ 6								
	Betalningar	=5+ 6								

Rubrik i den fleråriga budgetramen	5	”Administrativa utgifter”
---	----------	---------------------------

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

		År 2018	År 2019	År 2020	År	Följande år	För in så många år som behövs för att redovisa inverkan på resursanvändningen (jfr punkt 1.6)	TOTALT Budgetåren 2019– 2020
GD GROW								
• Personalresurser			0,690	0,690				1,380
• Övriga administrativa utgifter			0,135	0,195				0,330
GD GROW TOTALT			0,825	0,885				1,710

TOTALA anslag för RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen	(summa åtaganden = summa betalningar)		0,825	0,885					1,710
---	--	--	-------	-------	--	--	--	--	--------------

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

		År 2018	År 2019	År 2020	År n+3	För in så många år som behövs för att redovisa inverkan på resursanvändningen (jfr punkt 1.6)	TOTALT
TOTALA anslag för RUBRIK 1–5 i den fleråriga budgetramen	Åtaganden	0,700	1,125	0,885			2,710
	Betalningar	0,350	1,325	1,035			2,710

3.2.2. Beräknad inverkan på driftsanslagen

- ☐ Förslaget/initiativet kräver inte att driftsanslag tas i anspråk
- ☒ Förslaget/initiativet kräver att driftsanslag tas i anspråk enligt följande:

Åtagandebemyndiganden i miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

Mål- och resultatbetäckning			År 2018		År 2019		År 2020		Följande år		För in så många år som behövs för att redovisa inverkan på resursanvändningen (jfr punkt 1.6)						TOTALT Budgetåren 2018–2020	
	RESULTAT																	
	↓	Typ ⁴²	Gensnittliga kostnader	Antal	Kostn.	Antal	Kostn.	Antal	Kostn.	Antal	Kostn.	Antal	Kostn.	Antal	Kostn.	Antal	Kostn.	Totalt antal
SPECIFIKT MÅL nr 1 ⁴³ Förbättring av det administrativa samarbetet mellan kontaktpunkterna																		
- Resultat	Utbyte av tjänstemän ⁴⁴		5	0,200	10	0	15	0	15	150								0,200
- Resultat	Visuell identitet för kontaktpunkter för produkter		1	0,100		0		0										0,100
Delsumma för specifikt mål nr 1			6	0,300	10	0	15		15	150							46	0,300
SPECIFIKT MÅL nr 2																		

⁴² Resultaten som ska anges är de produkter eller tjänster som levererats (t.ex. antal studentutbyten som har finansierats eller antal kilometer väg som har byggts).

⁴³ Mål som redovisats under punkt 1.4.2: "Specifikt/specifika mål...".

⁴⁴ Åtagande under 2018 och genomförande mellan 2018 och 2020.

Ökad medvetenhet om ömsesidigt erkännande																		
- Resultat	Utbildning		20	0,400	40	0,300	40	0									100	0,700
Delsumma för specifikt mål nr 2			20	0,400	40	0,300	40	0									100	0,700
TOTALA KOSTNADER			26	0,700	50	0,300	45	0									146	1,000

3.2.3. Beräknad inverkan på anslag av administrativ natur

3.2.3.1. Sammanfattning

- ☐ Förslaget/initiativet kräver inte att anslag av administrativ natur tas i anspråk
- ☒ Förslaget/initiativet kräver att anslag av administrativ natur tas i anspråk enligt följande:

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

	År 2019	År 2020	År	Följande år	För in så många år som behövs för att redovisa inverkan på resursanvändningen (jfr punkt 1.6)	TOTALT Budgetåren 2019–2020
--	------------	------------	----	-------------	--	-----------------------------------

RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen	0203	0203						
Personalresurser	0,690	0,690						0,138
Övriga administrativa utgifter	0,135	0,195						0,330
Delsumma RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen	0,825	0,885						1,710

Belopp utanför RUBRIK 5⁴⁵ i den fleråriga budgetramen								
Personalresurser								
Andra utgifter av administrativ natur								
Delsumma för belopp utanför RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen								

TOTALT	0,825	0,885						1,710
---------------	--------------	--------------	--	--	--	--	--	--------------

Personalbehov och andra administrativa kostnader ska täckas genom anslag inom generaldirektoratet som redan har avdelats för att förvalta åtgärden i fråga, eller genom en omfördelning av personal inom generaldirektoratet, om så krävs kompletterad med ytterligare resurser som kan tilldelas det förvaltande generaldirektoratet som ett led i det årliga förfarandet för tilldelning av anslag och med hänsyn tagen till begränsningar i fråga om budgetmedel.

⁴⁵ Detta avser tekniskt eller administrativt stöd för genomförandet av vissa av Europeiska unionens program och åtgärder (tidigare s.k. BA-poster) samt indirekta och direkta forskningsåtgärder.

3.2.3.2. Beräknat personalbehov

- ☐ Förslaget/initiativet kräver inte att personalresurser tas i anspråk
- ☒ Förslaget/initiativet kräver att personalresurser tas i anspråk enligt följande:

Beräkningarna ska anges i heltidsekvivalenter

	År 2019	År 2020	År	Fö lja nd e år	För in så många år som behövs för att redovisa inverkan på resursanvändning n (jfr punkt 1.6)
• Tjänster som tas upp i tjänsteförteckningen (tjänstemän och tillfälligt anställda)					
XX 01 01 01 (vid huvudkontoret eller vid kommissionens kontor i medlemsstaterna)	5	5			
XX 01 01 02 (vid delegationer)					
XX 01 05 01 (indirekta forskningsåtgärder)					
10 01 05 01 (direkta forskningsåtgärder)					
• Extern personal (i heltidsekvivalenter)⁴⁶					
XX 01 02 01 (kontraktsanställda, nationella experter och vikarier finansierade genom ramanslaget)					
XX 01 02 02 (kontraktsanställda, lokalanställda, nationella experter, vikarier och unga experter som tjänstgör vid delegationerna)					
XX 01 04 yy ⁴⁷	– vid huvudkontoret				
	– vid delegationer				
XX 01 05 02 (kontraktsanställda, nationella experter och vikarier som arbetar med indirekta forskningsåtgärder)					
10 01 05 02 (kontraktsanställda, nationella experter och vikarier som arbetar med direkta forskningsåtgärder)					
Annan budgetrubrik (ange vilken)					
TOTALT	5	5			

XX motsvarar det politikområde eller den avdelning i budgeten som avses.

Personalbehoven ska täckas med personal inom generaldirektoratet som redan har avdelats för att förvalta åtgärden i fråga, eller genom en omfördelning av personal inom generaldirektoratet, om så krävs kompletterad med ytterligare resurser som kan tilldelas det förvaltande generaldirektoratet som ett led i det årliga förfarandet för tilldelning av anslag och med hänsyn tagen till begränsningar i fråga om budgetmedel.

Beskrivning av arbetsuppgifter:

Tjänstemän och tillfälligt anställda	– Utveckling, tillämpning och övervakning av EU-politiken om ömsesidigt erkännande av varor – Genomförande av den nya förordningen om ömsesidigt erkännande av varor – Genomförande av handlingsplanen om ömsesidigt erkännande av varor enligt strategin för den inre marknaden (COM(2015) 550)
Extern personal	

⁴⁶ [Denna fotnot förklarar vissa initialförkortningar som inte används i den svenska versionen].

⁴⁷ Särskilt tak för finansiering av extern personal genom driftsanslag (tidigare s.k. BA-poster).

3.2.4. *Förenlighet med den gällande fleråriga budgetramen*

- Förslaget/initiativet är förenligt med den gällande fleråriga budgetramen
- Förslaget/initiativet kräver omfördelningar under den berörda rubriken i den fleråriga budgetramen

För att täcka de ytterligare anslagen måste minst en delvis omfördelning att krävas, och den kommer att genomföras under det årliga budgetförfarandet

- Förslaget/initiativet förutsätter att flexibilitetsmekanismen utnyttjas eller att den fleråriga budgetramen revideras

Beskriv behovet av sådana åtgärder, och ange berörda rubriker i budgetramen, budgetrubriker i den årliga budgeten samt belopp.

3.2.5. *Bidrag från tredje part*

- Det ingår inga bidrag från tredje part i det aktuella förslaget eller initiativet

3.3. Beräknad inverkan på inkomsterna

- ☒ Förslaget/initiativet påverkar inte budgetens inkomstsida
- ☐ Förslaget/initiativet påverkar inkomsterna på följande sätt:
 - ☐ Påverkan på egna medel
 - ☐ Påverkan på ”diverse inkomster”

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

Budgetrubrik i den årliga budgetens inkomstdel:	Belopp som förts in för det innevarande budgetåret	Förslagets eller initiativets inverkan på inkomsterna ⁴⁸						
		År n	År n+1	År n+2	År n+3	För in så många år som behövs för att redovisa inverkan på resursanvändningen (jfr punkt 1.6)		
Artikel								

Ange vilka budgetrubriker i utgiftsdelen som berörs i de fall där inkomster i diversekategorin kommer att avsättas för särskilda ändamål.

--

Ange med vilken metod inverkan på inkomsterna har beräknats.

--

⁴⁸

När det gäller traditionella egna medel (tullar och sockeravgifter) ska nettobeloppen anges, dvs. bruttobeloppen minus 25 % avdrag för uppbörds kostnader.

BILAGA

Benämning på förslaget/initiativet:

Europaparlamentets och rådets förordning om ömsesidigt erkännande av varor

- (1) STORLEK PÅ OCH KOSTNAD FÖR PERSONALBEHOVET
- (2) KOSTNAD FÖR ÖVRIGA ADMINISTRATIVA UTGIFTER
- (3) METOD FÖR BERÄKNING AV KOSTNADERNA
- (a) Personalresurser
- (b) Övriga administrativa utgifter

Bilagan ska fogas till finansieringsöversikten under internremissen.

Tabellerna i den används som källa för tabellerna i finansieringsöversikten. De är avsedda uteslutande för internt bruk inom kommissionen.

(1) Kostnad för personalbehovet

- ☐ Förslaget/initiativet kräver inte att personalresurser tas i anspråk
- ☒ Förslaget/initiativet kräver att personalresurser tas i anspråk enligt följande:

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen		År 2019		År 2020		År		År n+3		För in så många år som behövs för att redovisa inverkan på resursanvändningen (jfr punkt 1.6)		TOTALT	
		Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag
• Tjänster som tas upp i tjänsteförteckningen (tjänstemän och tillfälligt anställda)													
XX 01 01 01 (vid huvudkontoret eller vid kommissionens kontor i medlemsstaterna)	AD	5	690 000	5	690 000								
	AST												
XX 01 01 02 (vid delegationer)	AD												
	AST												
• Extern personal ⁴⁹													
XX 01 02 01 (budget totalt)	AC												
	END												
	INT												
XX 01 02 02 (vid delegationer)	AC												
	AL												
	END												
	INT												
	JED												
Annan budgetrubrik (ange vilken)													
Delsumma RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen			5 690 000	5 690 000									

XX motsvarar det politikområde eller den avdelning i budgeten som avses.

⁴⁹ [Denna fotnot förklarar vissa initialförkortningar som inte används i den svenska versionen].

Personalbehoven ska täckas med personal inom generaldirektoratet som redan har avdelats för att förvalta åtgärden i fråga, eller genom en omfördelning av personal inom generaldirektoratet, om så krävs kompletterad med ytterligare resurser som kan tilldelas det förvaltande generaldirektoratet som ett led i det årliga förfarandet för tilldelning av anslag och med hänsyn tagen till begränsningar i fråga om budgetmedel.

Belopp utanför RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen		År N		År n+1		År n+2		År n+3		För in så många år som behövs för att redovisa inverkan på resursanvändningen (jfr punkt 1.6)		TOTALT	
		Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag	Anslag
• Tjänster som tas upp i tjänsteförteckningen (tjänstemän och tillfälligt anställda)													
10 01 05 02 (direkta forskningsåtgärder)	AD												
	AST												
XX 01 05 01 (indirekta forskningsåtgärder)	AD												
	AST												
• Extern personal ⁵⁰													
XX 01 04 yy Särskilt tak för finansiering av extern personal genom driftsanslag (tidigare s.k. BA-poster).	– vid huvudkontoret	AC											
		END											
		INT											
	– vid unionens delegationer	AC											
		AL											
		END											
		INT											
		JED											
XX 01 05 02 (indirekta forskningsåtgärder)	AC												
	END												
	INT												
10 01 05 02 (direkta forskningsåtgärder)	AC												
	END												
	INT												
Annan budgetrubrik (ange vilken)													
Delsumma för belopp utanför RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen													
XX motsvarar det politikområde eller den avdelning i budgeten som avses. TOTALT													

⁵⁰

[Denna fotnot förklarar vissa initialförkortningar som inte används i den svenska versionen].

Personalbehoven ska täckas med personal inom generaldirektoratet som redan har avdelats för att förvalta åtgärden i fråga, eller genom en omfördelning av personal inom generaldirektoratet, om så krävs kompletterad med ytterligare resurser som kan tilldelas det förvaltande generaldirektoratet som ett led i det årliga förfarandet för tilldelning av anslag och med hänsyn tagen till begränsningar i fråga om budgetmedel.

(2) Kostnad för övriga administrativa utgifter

☐ Förslaget/initiativet kräver inte att administrativa anslag tas i anspråk

☒ Förslaget/initiativet kräver att administrativa anslag tas i anspråk enligt följande:

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

	År 2019	År 2020	År	Följande år	För in så många år som behövs för att redovisa inverkan på resursanvändningen (jfr punkt 1.6)			TOTALT Budgetåren 2019–2020
RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen								
Vid huvudkontoret								
02.010211.00.01.10 – Tjänsteresor och representationsutgifter	0,005	0,005						
02.010211.00.02.20 – Kostnader för konferenser och möten	0,030	0,090						
XX 01 02 11 03 – Kommittémöten ⁵¹								
XX 01 02 11 04 – Studier och samråd								
02 03 01 – Informations- och förvaltningssystem	0,100	0,100						
XX 01 03 01 – IKT-utrustning och tjänster ⁵²								
Andra budgetrubriker (ange vid behov)								
Vid unionens delegationer								
XX 01 02 12 01 – Kostnader för tjänsteresor, konferenser och representation								
XX 01 02 12 02 – Vidareutbildning för anställda								
XX 01 03 02 01 – Förvärv, hyra och därmed sammanhängande utgifter								
XX 01 03 02 02 – Utrustning, möbler, materiel och tjänster								
Delsumma RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen	0,135	0,195						0,330

XX motsvarar det politikområde eller den avdelning i budgeten som avses.

⁵¹ Ange typ av kommitté och den grupp till vilken den hör.

⁵² IKT: Informations- och kommunikationsteknik: DIGIT ska rådfrågas.

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

	År n	År n+1	År n+2	År n+3	För in så många år som behövs för att redovisa inverkan på resursanvändningen (jfr punkt 1.6)	TOTALT
--	---------	-----------	-----------	-----------	---	--------

Belopp utanför RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen								
XX 01 04 yy – Utgifter för tekniskt och administrativt stöd (gäller ej extern personal) som finansieras från driftsanslag (f.d. "BA-poster")								
– vid huvudkontoret								
– vid unionens delegationer								
XX 01 05 03 – Andra administrativa utgifter för indirekt forskning								
10 01 05 03 – Andra administrativa utgifter för direkt forskning								
Andra budgetrubriker (ange vid behov)								
Delsumma för belopp utanför RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen								

XX motsvarar det politikområde eller den avdelning i budgeten som avses.

TOTALT RUBRIK 5 och utanför RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen								
--	--	--	--	--	--	--	--	--

De administrativa kostnaderna ska täckas genom anslag som redan har avdelats för att förvalta åtgärden i fråga och/eller som har omfördelats, om så krävs kompletterade med ytterligare resurser som kan tilldelas det förvaltande generaldirektoratet som ett led i det årliga förfarandet för tilldelning av anslag och med hänsyn tagen till befintliga begränsningar i fråga om budgetmedel.

(3) Metod för beräkning av kostnaderna

(a) Personalresurser

I denna del beskrivs den beräkningsmetod som använts för uppskattning av personalbehovet (antaganden om arbetsbörda, inklusive specifika arbeten (arbetsbeskrivningar i Sysper 2), personalkategorier och motsvarande genomsnittliga kostnader).

RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen
Märk: De genomsnittliga kostnaderna för varje personalkategori vid huvudkontoret finns på BudgWeb: https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/pre/legalbasis/Pages/pre-040-020_preparation.aspx
• Tjänstemän och tillfälligt anställda <u>Genomsnittskostnaden för en tjänsteman (angiven i heltidsekvivalenter) är 138 000 euro.</u>
• Extern personal

Belopp utanför RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen
• Enbart tjänster som finansieras via forskningsbudgeten
• Extern personal

(b) Övriga administrativa utgifter

*Ange vilken beräkningsmetod som använts för varje budgetpost.
Ange särskilt vilka antaganden de bygger på (antal möten per år, genomsnittliga kostnader etc.).*

RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen
Fem insatser per år planeras, till en genomsnittlig kostnad på 1 000 euro per insats. Genomsnittskostnaden för en konferens/ett expertmöte är 30 000 euro.
Belopp utanför RUBRIK 5 i den fleråriga budgetramen